

Alma² heropend

(foto Christophe Ketels)

LEUVENSE STUDENTENRAAD SLIKT EIGEN EISEN IN

LOKO terug naar VVS

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) zal terug meewerken binnen haar Vlaamse koepel VVS. Dat heeft de Gemeenschappelijke Algemene Vergadering (GAV) van LOKO beslist. LOKO zag namelijk het merendeel van haar eisen bijna ingewilligd.

Debbaut, penningmeester van VVS. "Onze grootste fout was dat we de anti-LOKO-sfeer niet meteen hebben proberen weg te nemen. Maar daar gaan we ons nu wel mee bezighouden."

Een tweede eis gaat over de onjuiste studentenaantallen die VVS zou hantieren. LOKO beweerde immers dat sommige studenten niet meegerekend werden in de studentenaantallen van VVS.

Wim Gemoets

Na twee maanden zal de Leuvense studentenraad weer deelnemen aan de vergaderingen en werkgroepen van VVS. Zo komt er een einde aan de impasse in de studentenwerking op Vlaams niveau. Die impasse ontstond toen LOKO op de Algemene Vergadering (AV) van VVS opstapte. De reden daarvoor was dat LOKO van vijf tot drie stemmen terugviel. De Leuvense raad voelde zich bovendien "onheus behandeld" en ondervond "een anti-LOKO sfeer, die gecreëerd werd door de Raad van Bestuur (RvB) van VVS". Meteen daarop besliste LOKO om haar medewerking aan VVS voorlopig stop te zetten. Er werd een radiostilte afgekondigd en LOKO zou in een brief haar vertrouwen in de RvB van VVS opzeggen.

Gebruuskeerd

Van beide beslissingen is eigenlijk niets in huis gekomen. De brief waarin het vertrouwen opgezegd werd, is nooit bij VVS aangekomen en ook de radiostilte werd verbroken. Twee weken geleden zaten de Leuvense studentenraad en zijn Vlaamse koepel immers samen voor een rondje informeel overleg.

Op dat overleg formuleerde LOKO een drietal eisen. Ten eerste moest de RvB zijn formele verontschuldiging op de eerstvolgende AV van VVS aanbieden. LOKO voelde zich immers gebruuskeerd door de manier waarop de nieuwe stemmenverdeling gecommuniceerd werd en door enkele verbroken beloftes van de RvB. Die AV is intussen al gepasseerd, maar de RvB heeft zijn verontschuldiging er niet aangeboden. Die verontschuldiging werden wel op de GAV gegeven door een daar aanwezig RvB-lid. Daarmee geeft VVS dus toe dat ze LOKO "onheus" behandeld heeft. "We hebben inderdaad enkele fouten gemaakt," beaamt Bruno

Ogen

De derde eis ten slotte gaat over de oneerlijke stemmenverdeling. LOKO was immers tot drie stemmen teruggefallen, waardoor haar studentenaantal niet weerspiegeld werd in het aantal stemmen. LOKO heeft in de nieuwe verdeling zes van de vijftig stemmen gekregen, maar de Leuvense raad wilde ook niet meer stemmen verliezen dan de kleinste studentenraad er volgens haar studentenaantal wint. Elke raad krijgt namelijk minstens één stem, ongeacht het aantal studenten. Ook die eis werd niet ingewilligd.

Er werd trouwens steeds beweerd door LOKO dat de belangrijkste reden van het stopzetten van de samenwerking de manier was waarop LOKO was behandeld. En dus niet de stemmenaantallen.

Er is met andere woorden maar één LOKO-eis die volledig ingewilligd werd. Desondanks wil LOKO toch terug naar VVS keren. Op die manier wil LOKO aantonen dat ze een constructieve houding binnen VVS kan aannemen. Een andere reden is dat LOKO haar vertegenwoordiging in de Vlaamse Onderwijsraad (VLOR) verliest. Mocht LOKO onafhankelijk in die organisaties willen zetelen, dan is daar een decreetwijziging voor nodig. Het zou ook moeilijker worden om tot de minister van Onderwijs door te dringen, hoewel LOKO al verschillende keren te verstaan gaf dat haar dat wel zou lukken.

Het is dus verwonderlijk dat LOKO haar harde woorden en eisen van de laatste maanden inslikt. Temeer omdat ze de "onprofessionele werking" en "incompetente RvB" van VVS nog steeds hekelt. Daarmee doelt LOKO ondermeer op de werkgroepen van VVS, die amper samenkomen en waar LOKO dikwijls de enige stuwende en aanwezige studentenraad is.

VERDER IN DIT NUMMER:

- O. UITGEFIGUURZAAGD 2
- JULIA HELPT BUITENLANDERS 3
- WELKE GEVOELEN? 6
- TWARIKH-I KHWARAZMSHAHIYA 9
- ALS DE VOS DE PASSIE SPEELT 10
- RODE BIETENSAUS, EEN NIEUWE KLASSIEKER 14
- DE DOCHTER VAN KOEN WAUTERS 16

Heeft u toch ook een toch geheel eigen interpretatie van de toch advertentieve connector *toch*? Schrijf dan toch een lezersbrief. Of toch nog beter: toch een artikel.

Lees toch ook eens pagina zes.

WWW.GROEPT.BE

GROEPT
PEDAGOGISCHE HOOGESCHOOL LEUVEN

Taxi's Denny

De kandidaturen voor de rectorverkiezingen zijn nog maar net binnen, maar er is al meteen meer dan genoeg *ambiance*. *Veto* gaf in haar vorige nummer een korte inschatting van de kansen van de kandidaten, een kleine schets van een aantal plus- en minpunten. Zo'n analyse is altijd riskant: je legt je oor te luisteren en vanaf dan kruis je je vingers om interessante nieuwtjes op te vangen. Je probeert uit roddels en geruchten die door de wandelgangen gonzen de correcte en relevante informatie te filteren. Dat is niet eenvoudig, al was het maar omdat tegenstanders van kandidaten graag rondbazuinen hoe incompetent iemand is, terwijl zij die hun steun betuigen dat vaak discreter aanpakken. En in een paar regel-tjes een genuanceerd beeld schetsen is hoe dan ook al geen eenvoudige opgave.

Veel verbazing wakte het dus niet, toen er op de redactie vorige week reacties binnenrolden op de voorstelling van de kandidaten door *Veto*. Niemand ziet graag de minpunten van zijn favoriet in de krant staan blijkbaar. Er kwamen dus klachten over onpartijdigheid, vooringenomenheid, eenzijdige informatie. De klachten op zich verbaasden ons niet, de inhoud ervan des te meer.

Een lezersbrief staat elders op deze pagina. Die brief vertolkt de mening van een geërgerde lezer: we pakten professor Nys te hard aan! Hebben wij zijn publicaties wel gelezen? Hoe durven wij beweren dat zijn wetenschappelijk niveau niet al te geweldig is?

Dat durfden wij beweren omdat verschillende professoren van verschillende faculteiten dat hadden beweerd. Toegeven: we hebben niet zélf al zijn artikels en boeken gelezen. Maar dat leek ons geen reden om niet enkele mensen te mogen citeren. Al bij al vonden we onszelf redelijk en zo objectief als mogelijk omgaan met de verkregen informatie. *Veto* ziet Nys niet als minder valabel dan de andere kandidaten en spreekt zich voor noch tegen hem uit.

Toch zijn er proffen die dat stukje over Nys niet vinden kunnen. Maar op een enkeling na was er niemand die de enkele lijntjes over professor Torfs niet vond kunnen. Daarop hebben we namelijk maar één reactie ontvangen. Van Torfs zelf.

Vreemd, want over Torfs schreef *Veto* heel wat minder objectief. Omdat Torfs al maanden in alle mogelijke en onmogelijke media zichzelf ten tonele voert, vonden we het niet nodig om hem erg uitgebreid voor te stellen: we verwezen door naar andere media. Dat is meer een opiniestuk dan verslaggeving. Voor wie naïef en idealistisch in de onpersoonlijke en hyperobjectieve journalist gelooft is het wellicht zelfs incorrect. Toch komt dáár amper reactie op en op Nys' omschrijving wel.

Blijkbaar is het de meeste verontwaardigde lezers toch niet erg om objectiviteit en journalistieke integriteit te doen. Dan hadden ze wel geschreven dat de manier waarop Torfs werd aangepakt onbehoorlijk was. In plaats daarvan geven ze commentaar op een stukje dat wél objectief is, maar naar hun mening te negatief een kandidaat beschrijft. Dat is iedereen gepermitterd, maar het is intellectueel weinig eerlijk om ons gebrek aan journalistieke deontologie te verwijten, als die je duidelijk gestolen kan worden en het louter om de profilering van een kandidaat gaat, los van het soort berichtgeving.

De reacties tonen aan dat niet alleen *Veto*, maar een groot deel van de academische wereld de kandidatuur van Torfs weinig ernstig neemt of er in ieder geval niet op gesteld is. Torfs zelf beweert dat hij veel meer steun geniet dan iedereen denkt en dat hij allerminst een schertskandidaat is. Als dat werkelijk zo is, wordt steun nog veel discreter betuigd dan we tot nu toe konden merken.

Gijs Van Gassen

Rector O.

Het tweede semester is al aan zijn tweede week bezig. Gelukkig! In het eerste semester stelde onze redactiesecretaris elke vergadering opnieuw voor om een fotoreportage te maken over Cynthia Raakmans, Miss Belgian Beauty 2005 en afgestudeerd als romaniste aan onze Alma Mater. Hij werd hierin altijd geestdriftig gesteund door de mannelijke fotografen, tegengewerkt door het feministisch bastion van *Veto* en weggelachen door de pretentieuze nerds die vonden dat dit blad ernstige journalistiek moet brengen. Van al die ellende dachten we verlost te zijn, maar zie: daar duikt Miss Raakmans alsnog op in uw lijfblad — helaas zonder foto — en dan nog wel in de rubriek die bekend staat om haar diepgravende onderzoeksjournalistiek.

Cynthia is namelijk niet alleen mooi, ze is ook intelligent. Ze beseft dus dat een diploma aan de Faculteit der Letteren eigenlijk een veredeld dopformulier is. Om alvast een spaarcetje te verdienen voor latere, duistere tijden rijpte er een geniaal plan in haar knappe hoofdje: ze kon *hostesse* worden voor onze Alma Mater! Gediensig en oogverblindend wezen op belangrijke gebeurtenissen, dat was toch de ideale job als Miss?

Vic Goedsteels, voormalig Algemeen Beheerder van de K.U.Leuven, gaat in de topkringen van de universiteit door als dé vrouwenkenner bij uitstek en zo heeft hij indertijd het erg gewaardeerde postje van Universitair Hostessenkeurder weten binnenhalen. Sinds Goedsteels beheerder af is, heeft hij tijd zat en die besteedt hij graag aan zijn erefunctie.

Goedsteels lag die ochtend, in zijn rode kasjmieren kamerjas, weg te zinken in een comfortabele berg oranje skaileren-kussens. Het vertrek was schimmig verlicht met rijstapieren lampionnen er klonk aangename sitar-muziek door het vertrek. Goedsteels lurkte af en toe aan zijn waterpijp en declameerde tussendoor verzen uit de Kamasutra in het Sanskriet om in trance te komen.

Die poging werd aangenaam verstoord toen Cynthia, langbenig en kortgerokt, beleefd op de deur klopte. Puffend wuifde Goedsteels dat ze zich naast hem moest neervlijen op de zachte kussens. Hij haalde zijn vergrootglas tevoorschijn, een meetlint en de tabel met ingewikkelde berekeningen over wat de ideale verhoudingen van de maten van een vrouw waren. Een kwartiertje en 124 reken- en meetacties van Goedsteels later was Cynthia goedgekeurd. Loom greep Goedsteels naar zijn nepgouden telefoon: "Dré? Ik stuur u een pareltje. Met die hostess gaan we écht internationale uitstraling krijgen. Als ge mij niet gelooft, fax ik u mijn berekeningen wel door!"

Daarvoor bedankte rector O. Hij vertrouwde Goedsteels zijn rekentalent volkomen. Had Goedsteels niet ooit uitgerekend wat de ideale welvinggraad van een neusvleugel was? En wat de ideale verhouding tussen het aantal sproeten en de kleur van de ogen was? Er was maar één ding dat Goedsteels, zelf ruim twee meter en zeven centimeter, steeds vergat: dat O. naast een hostess moest kunnen staan zonder een lilliputter te lijken. Daarom moest de finale keuring steeds op zijn bureau gebeuren. Daar had hij een speciaal toestel geïnstalleerd: een vezelplaat waar hij zelf ooit op was gaan liggen. Vervolgens had hij met een potlood zijn eigen omtrek afgetekend en dan zijn eigen silhouet uitgefiguurzaagd. De hostesses die daar niet door konden paraderen, waren onherroepelijk afgewezen.

"Kom binnen, lief kind," baste O. gemoedelijk tegen Cynthia. "En loopt ne keer elegant door dat poortje daar." Gehoorzaam trippelde Cynthia naar het O.-vormige poortje. Dat liep fataal af, want ruim twee koppen groter dan haar rector knalde ze loeihard tegen de bovenkant van de plaat aan en stortte bewusteloos neer. Peinzend bekeek O. de ravage en belde toen terug naar Goedsteels: "Vic, als ge me nog één keer zo'n rommel stuurt, zijt ge ontslagen! Haar neus staat scheef, haar haar zit in de war en haar gezicht zit vol schrammen!" Aan de andere kant van de lijn zuchtte Goedsteels. Het enige wat hij van het profiel van de nieuwe rector verlangde, was dat het wat groter zou zijn.

Paul-Henri Giraud

KRUISWOORDRAADSEL

Horizontaal

1 Van vracht voorzien - Laatste vriend van Diana 2 Loopvogel - Gesponnen draad 3 Vat - Fataal zijn 4 Breng die maar naar Sandra - Papegaai 5 Riet - Nanometer 6 K.U.Leuven-concurrent - Als die begint te zingen is het snel gedaan 7 Eiland (Fr.) - Loopt al eens over 8 Oude mannennaam - Hij die aan de overkant woont 9 Smeer de keel - Dogma 10 Vulkaan - Drank

Verticaal

1 Europeaan - Maakte schoon 2 God van de liefde - Op zijn hoede 3 Schenker - Figuur uit werk van Tolkien 4 Fries watertje - Kijk eens aan de achterkant - Met gram erachter staan de letters door elkaar 5 Wat Michel Drets wil uitbouwen 6 De naam dragend 7 Stapel pannen - Pakte - Muzieknoot 8 Zeezoogdier - Cijfer 9 Jong meisje - Bijproduct van rook 10 Verovering - Spoedig

Dries De Smet

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

LEZERSBRIEVEN

Adversatieve connector toch

Beste Veto,

In de veronderstelling dat uw artikel 'Het profiel van de nieuwe rector' (*Veto* 14 februari 2005, blz. 5) bedoeld was om over de kandidaat-rectoren te informeren, wens ik erop te reageren.

Ik neem aan dat u, met mij en vele anderen, zult vinden dat *Veto* het zichzelf verplicht is kritisch, maar ook in de mate van het mogelijke objectief te zijn.

In het bedoelde artikel beantwoordt u niet aan die standaard. Over een van de kandidaten, Herman Nys, schrijft u dat die het, wat zijn wetenschappelijke curriculum betreft, "moet laten afweten". U staft die bewering door zich te beroepen op 'kwatongen' en op 'een ZAP-lid' dat u (aan de toeg van een Leuven café?) hebt horen verklaren: "Nys rector?(...) De dag dat hij eens een deftige publicatie op zijn naam heeft staan, dan misschien."

Bovendien impliceert u, door de volgende zin te laten beginnen met de adversatieve connector *toch* ("Toch voelen veel ZAP-ers zich aangesproken door Nys (...)"), de waarheid van de eerste bewering en klasseert u de ZAP-ers die zich 'aangesproken' voelen meteen ook in uw kwatongengroep van de 'niet echt grote denkers'.

Goede journalistiek heeft de plicht haar bronnen te controleren. Voor *Veto* was het een kleine moeite geweest Herman Nys naar zijn wetenschappelijke curriculum te vragen of, en beter nog, het zelf op te zoeken. Via de website van de universiteit was u in een handomdraai bij de URL van het Centrum voor Biomedische Ethiek gekomen en had u zich zelf een oordeel kunnen vormen over het curriculum, het wetenschappelijke en het maatschappelijke, van Nys. En als u dan nog getwijfeld had of dat curriculum het predicaat 'indrukwekkend' verdient of niet, had u dat kunnen navragen bij mensen die daarover met kennis van zaken kunnen oordelen.

Ik gun u graag enige verbale lichtvoetigheid, maar ik hoop dat die u in het verdere verloop van de rectorverkiezingen niet zal blijven verhinderen kandidaten op een intellectueel eerlijke manier voor te stellen en te beoordelen.

Luk Draye,
ZAP-vertegenwoordiger op
Academische Raad,
Departement Linguïstiek,
Faculteit Letteren

Strijd der titanen

De laatste maanden werd het nieuws gedomineerd door de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. Daarover gaan we het niet hebben, dus je kan nu even opgelucht adem halen. Maar ook onze universiteit heeft haar eigen kieskringen. "Kieskringen bij ons?" zien we je al fronsen.

Bram Delen

Inderdaad, weliswaar geen formele kieskringen, het zijn eerder netwerken. De K.U.Leuven bestaat immers uit verschillende belangengroepen — studenten, professoren, administratief en technisch personeel — die allemaal een vinger in de pap te brokken hebben bij de rectorverkiezingen. Overgiet deze verhoudingen met de nodige academische en politieke breuklijnen en zelfs *De Standaard* en *De Morgen* raken er niet meer aan uit, want zij schreven over dit thema al behoorlijk wat onzin bij elkaar. Zo zouden "de sociale wetenschappers" de natuurlijke bondgenoten van Nys zijn en zou Christoffel Waelkens, die zijn kandidatuur op het allerlaatste moment niet indiende, "lid zijn van de Raad van Bestuur". Hoog tijd dus voor een andere kijk op de zaak.

De faculteit Geneeskunde is de grootste leverancier van stemmen. Deze faculteit — studenten, professoren en assistenten samen

— palmt dertig procent in. Als deze kiezersgroep *en bloc* op haar kandidaat stemt, is de verkiezingsuitslag dus voor een belangrijk deel beslist. Bij de rectorverkiezingen in 1995 gebeurde dit niet, omdat de arts die toen kandideerde, Désiré Collen, erg omstreden standpunten vertolkte. Hij stelde dat het rectorchap voor hem een parttime functie was en dat de K.U.Leuven moest snoeien in haar studentenaantal. De kans dat de faculteit geneeskunde vandaag wél met één stem spreekt, is groot. Marc Decraemer is immers een gematigd figuur en bovendien zijn veel dokters de, weliswaar noodzakelijke, ingrepen die André Oosterlinck doorvoerde in Gasthuisberg nog niet vergeten. Het zou de faculteit bijzonder goed uitkomen om een dokter op de rectortrouwen te krijgen om haar versmelting met het ziekenhuis door te drukken. Een rector-dokter staat garant voor een ziekenhuisbestuur dat zijn zin kan doen en dat is in principe gunstig voor elke arts.

Stemafspraken

Wie de faculteit Geneeskunde echter alsnog kan verdelen is Herman Nys, die als docent medisch recht verbonden is aan deze faculteit. De vraag blijft of de artsen van Gasthuisberg Nys als volwaardig collega beschouwen. Nys bezit alleszins de nodige contacten — en niet alleen in het ziekenhuis. In het recente verleden was hij immers

voorzitter van de Vereniging van Academisch Personeel Leuven (VAPL). Vandaag is hij nog altijd lid van de bestuursraad van de VAPL, maar hij profileerde zich nog niet expliciet als kandidaat van de vereniging. Niets wijst erop dat alle leden van de VAPL dezelfde favoriet hebben, hoewel interne stemafspraken nooit uitgesloten kunnen worden.

Visvijver

Geen enkele andere faculteit kan aanspraak maken op 30 procent van de stemmen. Wel kan de groep humane wetenschappen zich beroepen op eenzelfde sterkte. Het is de natuurlijke habitat van Marc Vervenne, theoloog en Rik Torfs, kerkjurist. Ook Nys duikt opnieuw op. De groep humane wetenschappen is echter zo heterogeen, dat ze zich nooit aan de voeten van één persoon zal werpen, tenzij in een latere ronde. Binnen deze groep zitten Torfs en Vervenne nog het dichtst bij elkaar wat hun kiesvijver betreft. Torfs mag dan als scherstkandidaat beschouwd worden, hij kan het Vervenne aardig lastig maken. Deze laatste heeft, net zoals de anderen, elke stem van zijn thuisfront nodig om in de tweede ronde te raken. Volgens de kranten kan Marc Vervenne als vice-rector ook rekenen op de steun van het rectoraat. Dit is echter een flagrante vergissing. Ten eerste neemt Oos-

terlinck geen openlijk standpunt in over de kandidaten, omdat hij als associatievoorzitter ongebonden wil blijven en vooral zichzelf niet geconfronteerd wil zien met een rector die hij niet steunde. Ten tweede is het een publiek geheim dat Vervenne een andere aanpak en stijl voorstaat dan Oosterlinck. Minder manager, meer universitas.

Titanen

Ten slotte blijft er nog een kandidaat over met een oranje kleur. Bart De Moor kan immers niet alleen steun verwachten van het thuisfront (exacte wetenschappen met 24 procent van de stemmen) maar ook van de CD&V. Deze partij is binnen de K.U.Leuven buitengewoon goed vertegenwoordigd. De Moor kan dus zijn politiek netwerk in het geschut brengen. De munitie die de CD&V voor De Moor kan leveren heet achterkamerspolitiek. En die bleek bij de vorige verkiezingen bijzonder efficiënt. Niemand kan voorspellen hoe al deze factoren op elkaar zullen inspelen. Spannend wordt het alleszins, omdat zowat elk scenario mogelijk is. De universiteitsgroepen, de CD&V, de VAPL en Gasthuisberg zijn de titanen die zich binnenkort in het strijdpark zullen begeven. Het is afwachten wie als laatste overeind blijft staan en wie er achter de titaan vandaan komt gekropen als het stof weer is gaan liggen.

PORTULACA OPNIEUW OP HET RECHTE PAD

"De nadruk ligt terug op sociale en academische problemen"

Julia Nienaber staat sinds december van vorig jaar aan het hoofd van Portulaca. De Nederlandse pakt nu problemen aan die buitenlandse studenten in Leuven ondervinden. Wekelijks overleg met de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) moet bovendien voorkomen dat het LOKO-schaap — Portulaca, welteverstaan — opnieuw afdwaalt.

Joris Beckers

In het tweede semester van vorig academiejaar lag de Portulaca-werking zo goed als plat. De verantwoordelijke was ziek en van een echte dienst voor de buitenlandse studenten was nog amper sprake. LOKO stelde de toenmalige kringcoördinator van Politika, Guy Moors, aan om in de zomermaanden orde op zaken te stellen, maar Moors raakte al snel verstrikt in een web van onvindbare documenten en onbegrip bij de associaties van buitenlandse studenten. Hij zag het dan ook niet zitten om de ondertussen hervormde geleding te leiden en LOKO ging in de herfst van vorig jaar noodgedwongen op zoek naar een andere *International Officer*, want dat is de nieuwe titel voor de Portulaca-vrijgestelde. De *Officer* kaart de problemen van vreemde studenten op het juiste niveau aan en regelt de subsidiëring van hun werking. En dat is precies wat Julia Nienaber nu doet. De Nederlandse studente filosofie kreeg na haar bevestiging door de Open Algemene Vergadering van LOKO de uitdagende opdracht voorgeschoteld om Portulaca terug op de sporen te krijgen. Geen gemakkelijke opgave als de kritiek en de problemen van het laatste jaar in herinnering gebracht worden.

Veto: Portulaca financiert enkel feestjes, zo luidde de kritiek. Is het vijfbeleid ondertussen bijgesteld?

Julia Nienaber: «Het klopt dat Portulaca zich in de loop der tijd meer op socio-culturele activiteiten is gaan toeleggen, maar we hebben ons voorgenomen om ons nu terug meer op problemen van sociale en academische aard te concentreren. Daarvoor gaan we de dialoog aan met de stad en de universiteit. We promo-

(foto Katleen Gabriëls)

ten ook de associatiewerking, maar minder de parties.»

Certificaten

Veto: Wat voor problemen kaarten jullie momenteel aan?

Julia: «We proberen de stad ervan te overtuigen om de domiciliëring ook in een andere taal mogelijk te maken en de bestaande wacht-

lijsten in te korten. Vanaf volgend academiejaar zouden ook een aantal inschrijvingsgelden voor buitenlandse studenten omhoog gaan en daarover hebben we het nu met de unief.»

Veto: Boekhouding en documenten van voordien bleken spoorloos. In hoeverre beïnvloedt dat je werk?

Julia: «Dat brengt nog altijd moeilijkheden met zich mee. Alles wat hier nog lag was al heel oud en van het laatste jaar hebben we nauwelijks iets teruggevonden. Maar samen met de vernieuwde statuten, waarvan er nu ook een Engelstalige versie beschikbaar is, is de werking eigenlijk heropgestart. Zo hebben we onder andere certificaten opgesteld voor de verschillende associaties. Eén namiddag per week overleg ik ook met LOKO, zodat we

elkaar op de hoogte kunnen houden.»

Veto: Dat waren er oorspronkelijk twee, maar vanuit Pangaea, dat de buitenlandse studenten in naam van de unief opvangt, klonk de kritiek dat een *International Officer* bij de buitenlandse studenten zelf moet zijn.

Julia: «Het is inderdaad vooral hier dat ik moet zijn en daarom werk ik nog maar één namiddag op verplaatsing. Om het contact met de studenten nog te verbreden, proberen we

ook het aantal associaties te vergroten. Er is er al één bijgekomen en tegen het einde van dit academiejaar zouden we vijftien in plaats van negen associaties willen tellen. Daarbij streven we ook naar facultaire associaties, want nu zijn ze hoofdzakelijk per land of regio georganiseerd. Er is al interesse aan de theologische faculteit en die van filosofie.»

Weblog

Veto: Nochtans werd er bij de vernieuwing van Portulaca minder de nadruk gelegd op de associaties en hun *General Meeting*.

Jehad Najjar: (voorzitter van het Portulaca-comité) «Er is helemaal geen nieuwe structuur of zo. De *International Officer* is misschien een nieuwe naam, maar de manier van werken blijft, op een aantal aanpassingen na, hetzelfde. Julia leidt het comité met vier vertegenwoordigers uit de associaties. Samen beheren we zo Portulaca op een efficiëntere manier. Daarvoor zijn de functies duidelijk omschreven. We verzorgen de communicatie met de buitenlandse studenten en er is ook heel wat interactie via mailinglijsten.»

Veto: Op het digitale vlak ligt eveneens een probleem. Wanneer wordt de site aangepakt?

Julia: «We willen er een volledig nieuwe ontwikkelen. Een Indische student filosofie heeft zich daar achtergezet en binnenkort zou er een webpagina met forum, actualiteit, informatie, een weblog en vertalingen van artikels klaar moeten zijn.»

Veto: Wat zet iemand ertoe aan om zich zo voor de buitenlandse medestudent in te zetten?

Julia: «Ik woonde in een internationale residentie en via internationale programma's aan mijn faculteit kwam ik in contact met de problemen van buitenlandse studenten. Bovendien heb ik zelf ook mijn domiciliëring en zo in orde moeten brengen. Als Nederlandse bevind ik me in een goede tussenpositie. Ik begrijp misschien wel de taal, maar ik vind de Belgen ook wel een beetje raar.»

Een nul meer of minder: een wereld van verschil

Voor een groot aantal buitenlandse studenten is het niet duidelijk hoeveel inschrijvingsgeld ze volgend jaar zullen moeten betalen aan de K.U.Leuven. Dat is het gevolg van een vreemde interpretatie die de K.U.Leuven geeft aan een Vlaams decreet dat de inschrijvingsgelden regelt. Dit betekent het verschil tussen 500 en 5.000 euro.

Ben Deboeck & Laurens De Koster

De aanleiding om de inschrijvingsgelden voor buitenlandse studenten te bekijken is tweërlei. Enerzijds ervaart de K.U.Leuven naar eigen zeggen de inschrijvingsgelden als te laag vergeleken met vergelijkbare Europese universiteiten waardoor studenten als voornaamste reden waarom ze aan de K.U.Leuven komen studeren het lage inschrijvingsgeld opgeven.

Liechtenstein

Anderzijds is er het flexibiliseringsdecreet dat het Vlaams Parlement op 30 april vorig jaar goedkeurde en dat zegt dat de Vlaamse universiteiten hun inschrijvingsgeld vrij mogen bepalen tot een plafond van 5.400 euro voor buitenlandse studenten, met uitzondering van studenten uit de Europese Hoger Onderwijsruimte (EHOR) en ontwikkelingslanden. De EHOR omvat alle landen die Bologna hebben ondertekend en dus het BaMa-systeem ingevoerd hebben.

De laatste vijf jaar steeg het aantal buitenlandse studenten aan de K.U.Leuven van 2.500 tot meer dan 3.700. Die stijging situeert zich voornamelijk op master-namasterniveau en bij de doctorandi, en bestaat vooral uit niet-EHOR-studenten. Aan ontwikkelingslanden wordt echter ook geen hoger inschrijvingsgeld aangerekend, zodat de groep waaraan de K.U.Leuven kan 'verdienen' weer wat kleiner wordt. China wordt door de K.U.Leuven echter niet

aanzien als ontwikkelingsland zodat Chinese studenten wel de volle pot moeten betalen. Vice-rector Guido Langouche: "Het grootste deel van de Chinese studenten die in het buitenland gaan studeren zijn duidelijk kapitaalkrachtig. Een buitenlands diploma wordt in China ook enorm gewaardeerd en aangemoedigd. Vooral de VS, maar ook de Europese universitaire markt wordt daardoor overspoeld door Chinezen die hier willen studeren."

Volgens de K.U.Leuven staat er een vergissing in het decreet en moet EHOR vervangen worden door de Europese Economische Ruimte (EER) - de EU-landen, aangevuld met Noorwegen, IJsland en Liechtenstein. Dit zou meteen een pak landen schelen, aangezien de EHOR de laatste vijf jaar al is uitgebreid van zevenentwintig tot veertig landen en er daar binnenkort nog enkele bijkomen.

"EHOR heeft dus niets te maken met economische samenwerking en het is daarom niet logisch om de Europese regelgeving in verband met tarieven zoals inschrijvingsgelden die afgesproken is in de EER, uit te breiden naar de EHOR," aldus Langouche. Intussen werd vanuit het rectoraat dan ook de vraag gesteld aan het kabinet van Onderwijs om EHOR in het decreet aan te passen tot EER. Vreemd is wel dat men op het kabinet naar eigen zeggen van niets weet, terwijl men op het rectoraat "de indruk heeft dat het kabinet positief staat tegenover een aanpassing."

Verwarring

Een eventuele decreetwijziging nog vóór het begin van volgend academiejaar door het Vlaams Parlement krijgen wordt erg moeilijk, zo bevestigde het kabinet wel. Toch besliste de Academische Raad in december om niet-EHOR-studenten vanaf volgend jaar 5.000 euro aan te rekenen als inschrijvingsgeld voor zowel bachelor, master als master-namaster. Op het Bureau Internationaal Onthaal (BIO) van de K.U.Leuven is het dan ook verwarring troef. Volgens Trees Deloddere van BIO wordt er aan studenten uit de EHOR verteld dat het nog niet duidelijk is hoeveel inschrijvingsgeld

ze volgend jaar zullen moeten betalen. Nochtans is het verschil tussen vijfhonderd en vijfduizend euro groot genoeg opdat potentiële studenten duidelijkheid zouden mogen krijgen over het bedrag.

Deficit

Coördinator Studentenbeleid Danny Pieters, verantwoordelijk voor de inschrijvingsgelden, keurt de communicatie van het Bureau dan ook niet goed: "Dit is geen manier van communicatie. Mevrouw Deloddere moet informeren en geen paniek zaaien." Voor Pieters is het duidelijk: zolang het decreet niet wordt aangepast, zal de K.U.Leuven de wet toepassen en dus het verlaagde tarief vragen aan studenten uit de EHOR: "Er is een probleem geweest, dat tot verwarring heeft geleid. Maar in dit land is het toch nog steeds een zaak van het parlement om zulke beslissingen te nemen."

Een en ander doet de vraag rijzen naar de redenen waarom de K.U.Leuven nu precies buitenlandse studenten wil aantrekken. In 2003 legde de Academische Raad volgende doelstellingen vast voor Engelstalige onderwijsprogramma's: bijdragen tot de internationale uitstraling van de K.U.Leuven, inkomsten verwerven en doctorandi van goede kwaliteit rekruteren. Danny Pieters ontkent dit echter ten stelligste: "Volgens mij is dit een indianenverhaal. Het is zeker niet onze bedoeling om geld te verdienen aan buitenlandse studenten." Collega Langouche is gematigder: "Engelstalige onderwijsprogramma's dienen zeker niet in de eerste plaats om de K.U.Leuven te financieren. Momenteel 'kost' het aantrekken van buitenlandse studenten met lage inschrijvingsgelden aan de universiteit. De financiële inkomsten moeten dus eerder dienen om het huidige deficit te dekken."

Deze advertentie in rode steunkleur werd u aan geleverd per ISDN (CB-Adv.Veto M21-02.pdf)

Ook Gent kiest een nieuwe rector

Wie wordt de volgende rector, dat is de vraag die op ieders lippen brandt in Leuven. Ook aan de UGent komen de rectorverkiezingen er bijna aan, maar daar is er heel wat minder animo. De reden daarvoor is dat huidig vice-rector Marc De Clercq al zo goed als verkozen is.

Laurens De Koster

De rectorverkiezingen van de Universiteit Gent zijn in de media nog niet zo uitvoerig belicht als die van de eeuwige concurrent uit Leuven. Nochtans zijn de Gentse verkiezingen op 22 maart al heel dichtbij. Officieel worden de kandidaten pas bekendgemaakt op 3 maart, maar in de wandelgangen gonst het al van de geruchten — en zo lijken Gent en Leuven weer wat meer op elkaar.

De gedoodverfde opvolger van rector Andreas De Leenheer, die zijn vierjarige termijn beëindigt in oktober, is de huidige vice-rector Marc De Clercq. Van de econoom De Clercq wordt al een hele tijd gedacht dat hij kandidaat zou zijn en hij beantwoordt aan het profiel. Daarmee wordt bedoeld dat hij een christendemocraat is, want een ongeschreven

regel aan de UGent vereist dat na de vrijzinnige Andreas De Leenheer een gelovige rector moet volgen.

Tot enkele weken geleden was de belangrijkste vraag wie De Leenheer zou durven uitdagen. Die vraag lijkt nu uitgeklaard, aangezien de arts Paul Van Cauwenberghe zich al "officieel officieus" kandidaat stelde. Van Cauwenberghe kwam in 2001 al op tegen De Leenheer, die toen trouwens ook vice-rector was. Stijn Baert, studentenvertegenwoordiger in de Raad van Bestuur van de UGent, gelooft niet dat Van Cauwenberghe veel kans maakt: "De Clercq is topfavoriet, zeker omdat Van Cauwenberghe vier jaar geleden al onsuccesvol was." Rien Emmery, hoofdredacteur van het studentenblad Schamper, deelt die mening: "Ik vermoed dat enkel De Clercq kandidaat zal zijn: het is tijd om een *tsjeef* te hebben. Van Cauwenberghe is ook een *tsjeef*, maar hij zal niet winnen".

Zingen

De verkiezingsprocedure in Gent lijkt sterk op die van de K.U.Leuven: alle voltijdse proffen en alle leden van de faculteitsraden hebben stemrecht. In totaal gaat het om 530 stemgerechtigden: 381 proffen, 39 assistenten, 39 leden van het

administratief en technisch personeel (ATP) en 71 studenten. De studenten beschikken dus over iets meer dan dertien procent van de stemmen; in Leuven is dat een kleine tien procent. Door de structuur van de studentenvertegenwoordiging is er echter maar weinig overleg tussen de verschillende stemgerechtigden en stemmen de studenten dus wellicht niet als een blok. Het is dus onwaarschijnlijk dat de stemmen van de studenten de doorslag zullen geven in de verkiezingen. Toch zetten de kandidaten hun beste beentje voor: De Clercq gaf een grote receptie voor studenten en ging recentelijk nog op café met enkele studentenvertegenwoordigers. Ook "de zingende prof" Van Cauwenberghe is populair onder de studenten.

De vice-rector van de Gentse universiteit wordt apart van de rector verkozen, op 26 april. Ook hier gelden ongeschreven regels voor het profiel: bij een katholieke rector past een vrijzinnige vice-rector en bij een rector uit de humane wetenschappen past een vice-rector uit de exacte of biomedische wetenschappen. Marc De Clercq zou een voorkeur hebben voor Luc Moens, decaan van de faculteit Wetenschappen, maar de arts De Maeseneer zou ook zin hebben om vice-rector te worden.

KORT • KORT • KORT • KORT

Geld voor Gent

Waarschijnlijk krijgt de UGent in 2005 en 2006 een hogere subsidie van de Vlaamse overheid dan eerst was gesteld. De vorige regering besliste namelijk met het structuurdecreet uit 2003 om de toebedeelde werkingsmiddelen voor 2005 en 2006 niet te laten stijgen, hoewel die normaal gezien gerelateerd zijn aan het aantal studenten. De UGent, wiens studentenaantal de laatste jaren steeds steeg, vond dit een onrechtvaardige maatregel en stapte naar het Arbitragehof.

Het Arbitragehof vernietigde de beslissing van de vorige regering, zodat Vlaams minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a) tijdens de begrotingscontrole in maart zal voorstellen de UGent dit en volgend jaar een hogere subsidie toe te kennen.

VDB helpt VUB en ULB

De VUB en haar Franstalige zusteruniversiteit ULB willen samenwerken aan één 'Free University of Brussels'. Dat lieten ze een week geleden al verstaan. Probleem echter was de incompatibiliteit van de diploma's die beide instellingen uitreiken. En dat is net een van de punten waarop beide universiteiten willen samenwerken: de gelijkschakeling van de diploma's. Minister Vandenbroucke liet intussen echter weten dat hij dit probleem wil aanpakken. Een zogenaamde 'bidiplomerij' kan namelijk wel tussen een Vlaamse en een buitenlandse universiteit, dus waarom niet tussen een Vlaamse en een Waalse universiteit.

Op een tweede punt is Vandenbroucke veel minder happig. De VUB en de ULB willen samen namelijk Engelstalige masteropleidingen inrichten, maar in Vlaanderen wordt er nogal wat belang gehecht aan het feit dat studenten zowel een bachelor- als een masterdiploma in het Nederlands moeten kunnen halen.

Bruine kroegen

Buitenlandse studenten zouden nog steeds geconfronteerd worden met racisme tijdens het uitgaan in Leuven. Sinds januari is een nieuw reglement van kracht dat portiers hun vergunning kan kosten als ze de toegang tot een café aan een buitenlander weigeren. Nu gebeurt het dat cafés een quotum hanteren voor het aantal buitenlanders, aldus Caroline Nijns van Pangaea in *De Standaard*.

In oktober 2003 werd het meldpunt voor racisme opgestart, een jaar later zouden zo'n vijftien klachten zijn binnengelopen. Het stadsbestuur zal in de toekomst nog werken aan de bekendheid van het meldpunt. Het meldpunt bevindt zich in de Muntstraat 1a.

Nu zeker niet meer

Vrijdagnacht overleed de Zwitserse kunsthistoricus Harald Szeemann op 71-jarige leeftijd aan de gevolgen van een longaandoening. Szeemann was curator van 'Visionair België, C'est Arrivé près de chez nous', de tentoonstelling naar aanleiding van 175 jaar België die normaal gezien vorige vrijdag moest openen, maar wegens Szeemanns gezondheidstoestand twee weken werd uitgesteld. Niet bijster belangrijk voor in Kort? Toch wel. Onlangs werd namelijk nog overwogen om Szeemann aan eredoctoraat toe te kennen aan de K.U.Leuven.

Daar is Alma weer

Vorige week heropende Alma II, al zal die voortaan door het leven gaan als Alma2. De opening werd opgeluisterd door optredens, een gratis receptie, een wedstrijd en gelegenheidsspeeches door gelegenheidsspeechers. Vooral rood en oranje zetten de toon in Alma2. Aan de *silent room* waar je kan studeren, het wokbuffet en de draadloze toegang tot internet wordt nog gewerkt, maar die moeten er binnenkort komen. Tevens beschikt Alma2 over een broodjesbar zodat de wakke broodjes verleden tijd worden.

Rector Oosterlinck kwam persoonlijk met zijn gevolg aanschuiven in de nieuwe Alma en de uitslag van de wedstrijd persoonlijk bekendmaken. De 'winnaar' van Almaschotels voor de rest van het tweede semester moeten we zoeken in eerste bac Fysica. Sterkte.

(bd)

NIEUW INFORMATICASYSTEEM IN BIBLIOTHEKEN

Kinderziekten en schoonheidsfoutjes

De invoering van het nieuwe informaticasysteem in de universitaire bibliotheken haalt veel studenten het bloed van onder de nagels. Er worden problemen gesignaleerd bij het inloggen en aan de uitleenbalies. Volgens de verantwoordelijken zullen deze kinderziekten echter snel opgelost worden.

Tom Van Brussegem

Voor thesisstudenten, die binnenkort hun hoogdagen zien aankomen, kan er een extra hindernis komen om hun scriptie tijdig af te werken. De bibliotheken hebben net een nieuw systeem ingevoerd en dat lijkt niet helemaal van een leien dakje te lopen. Begin deze maand werd ALEPH, het nieuwe informaticasysteem in gebruik genomen. Sinds jaar en dag werd daarvoor DOBIS gebruikt maar na zeventwintig jaar trouwe dienst had dat zijn beste dagen wel gehad. Tijd voor een nieuw systeem dat beter dan ooit tevoren zou aansluiten bij de totale informatisering en de internet-revolutie. Dat dat wel eens voor problemen zou kunnen zorgen had men wel in de mot. De gebruikers werden op de website alvast gewaarschuwd voor mogelijke vertragingen aan de balies die de omschakeling in de eerste instantie zou meebrengen.

Been

Nu het systeem enkele weken in gebruik is duikt zoals verwacht de eerste commentaar op bij de gebruikers. Vooral de interface kan op weinig bijval rekenen. Die is er niet echt handiger op geworden. Zo zouden links te dicht bij elkaar staan en ontbreken essentiële gegevens op sommige pagina's. Ook het inloggen is niet steeds vanzelfsprekend. Zo moet je bij het inloggen twee nullen achter jouw lezersnummer voegen. Maar blijkbaar is die nieuwe regel niet consequent toegepast, met de nodige

verwarring tot gevolg.

Deze commentaar moet uiteraard met een korreltje zout genomen worden: kinderziekten en té kritische gebruikers zijn steeds een blok aan het been wanneer vernieuwingen doorgevoerd worden. Een bezoekje aan de campusbibliotheek bracht echter nog een ander (tijdelijk?) probleem aan het licht. Niet alle boeken konden door de leners zelf uitgeleend worden en zo werden nieuw uitgeleende boeken te lang uitgeleend. Een vervelend detail maar het personeel deed zijn uiterste best om de lezers te wijzen op de juiste datum.

In de hoop ook wat positieve geluiden te horen legden we ons oor te luisteren bij Katrien Bergé. Zij is hoofd van de Centrale Bibliotheek en dus zowat de opperbibliothecaris van Leuven. Het systeem werd volgens haar goed ontvangen. Natuurlijk zullen de komende weken de onvermijdbare schoonheidsfoutjes aan het licht komen. Ook de implementatie van verschillende functies die tot nu nog niet gebruikt werden zou eventueel nog voor problemen kunnen zorgen.

Dipje

Het worden vooral voor het personeel zware dagen. Zo worden de boeken die nog onder het oude systeem uitgeleend werden door datzelfde systeem weer binnengenomen. Het gebruik van die twee systemen naast elkaar kan wel voor enige vertraging zorgen aan de balies. Een ongelukkig toeval zorgde ervoor dat op de D-day van het nieuwe systeem, Docis Libis het eventjes liet afweten en ook met het magazijn waren aanvankelijk enkele problemen. Deze kleine onvoorzienigheid werd echter onmiddellijk verholpen.

Het nieuwe systeem in werd in een sneltreinvaart ingevoerd. Op amper een jaar tijd werd de volledige conversie voltrokken en het personeel opgeleid. Een tijd geleden werd de implementatie van een gelijkaardig Canadees systeem overwogen maar nadat daar veel tijd en energie aan verloren ging, werd dat

uiteindelijk afgeblazen. Met die kater in het achterhoofd kon men zich geen fouten veroorloven. Er werd dan ook alles aan gedaan om, in overkomst met de bibliothecarissen, een systeem uit te kiezen dat aan alle eisen voldoet.

Communiezeltje

Johan Rademakers volgde als projectverantwoordelijke de overgang op de voet en is dan ook apetrots op zijn kindje. Het was volgens hem niet nodig extra personeel te mobiliseren maar een beetje extra drukte aan de balies was inderdaad te verwachten. De planning van de hele reconversie gebeurde wel met het oog op het dipje in het bibliotheekbezoek dat elk jaar gepaard gaat met de examens. "We maakten bewust gebruik van deze kalme periode opdat de studenten weinig hinder zouden ondervinden." Hij erkent wel dat er enige problemen waren met het inloggen. "Doordat studenten van verschillende instellingen van onze diensten gebruik maken, bestaan er nogal wat manieren waarop je kunt inloggen." Met de nodige verwarring tot gevolg. Dat de interface de nodige schoonheidsfoutjes vertoont was hem ook ter ore gekomen. In de Franse versie waren de gebruikelijke taalfoutjes geslopen. "Maar daar wordt aan gewerkt".

Wanneer we vragen naar de inspraak van de studenten laat Bergé het niet na een kritisch licht te werpen op dat aspect. "De studenten zijn wel vertegenwoordigd in de bibliotheekcommissie maar of die vertegenwoordigers nu echt wel voeling hebben met hun achterban is maar de vraag." Ook de ideeënbus in de bibliotheken staan maar stof te verzamelen, verzucht ze, waarna ze de bal doorschuift naar collega Rademakers. Die belooft op zijn communiezeltje daadwerkelijk oor te hebben voor de verzuchtingen van de studenten. Maar daarvoor moeten de klachten uiteraard in de eerste plaats overgebracht worden.

Decaanverkiezingen bij Geneeskunde

Deze week woensdag wordt binnen de faculteit Geneeskunde een nieuwe decaan verkozen. Dit gebeurt vervroegd en de nieuwe decaan zal pas in augustus echt aantreden. Tot zolang moet hij toekijken hoe de huidige decaan, Jozef Janssens, verder bestuurt. De vervroegde verkiezingen gebeuren met het oog op een vlottere overgang naar de groepsbesturen. Het is namelijk de bedoeling om de 'decaan-elect' hierbij te betrekken. De groepen worden als beleidsniveau binnen de K.U.Leuven erg uitgebouwd - veelal ten koste van de faculteiten - wat een aanpassing vereist.

De strijd om de decaanstoel gaat tussen **Bernard Himpens** en **Jan Eggermont**. Algemeen wordt verwacht dat Himpens het zal halen. Fysioloog Himpens is momenteel reeds academisch secretaris aan de faculteit en geniet als oud-voorzitter van de VVPL en de VAPL ook ruime bekendheid buiten Geneeskunde.

Eggermont, ook een fysioloog, wordt vooral geroemd om zijn uitstekend onderzoekswerk. Daarnaast is hij voorzitter van *Cipressa*, een denkgroep opgericht in 2003 die uit twaalf professoren bestaat, verspreid over de ganse K.U.Leuven, en die zich beraadt over 'Waar naartoe met onze universiteit?'.
 Ook de faculteit Rechten zal in mei vervroegd een nieuwe decaan kiezen. Daar lijkt het te zullen gaan om huidig vice-decaan **Paul Van Orshoven** en **Alain Verbeke** waarbij men afstevent op een strijd tussen de oude proffen (Van Orshoven) en hun jongere collega's (Verbeke). Verbeke is overigens net als Eggermont lid van *Cipressa*.

De nieuw verkozen decanen zullen meteen gedurende een termijn van zeven jaar mogen zetelen. Nu duurt een termijn drie jaar en kan maximaal twee maal verlengd worden. Een ietwat vreemde interpretatie van het nieuwe organieke reglement is dat decanen die nu nog in hun eerste termijn zitten niet meer herkozen moeten worden, maar meteen zeven jaar op post mogen blijven. Concreet is dit het geval voor de decanen van Wetenschappen en Bio-Ingenieur. Daarnaast stelt zich in bepaalde faculteiten - bijvoorbeeld het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte - een praktisch probleem: er komen gewoonweg te weinig professoren in aanmerking.

(bd)

Doe het zelf!

SCHRIJVERS

Wie schrijft, die blijft schrijven, want een artikel is nooit goed genoeg. Barse hoofdredacteurs, paranoïde geïnterviewden en 'geen commentaar' leverende beleidsmensen maken dat het zorgvuldig bij mekaar schrijven van het vereiste aantal tekens nooit een sinecure is. Maar voor wie een scherpe blik en dito pen heeft, maakt de adrenaline van de primeur alles goed.

CARTOONISTEN

Moet de journalist zwoegen op zijn tekens, voor de cartoonist gaat het allemaal iets eenvoudiger. Een kleine illustratie neemt makkelijk veel plaats in en alsof dat nog niet genoeg is, leest geen hond de artikels, maar bekijkt wel iedereen de illustraties en cartoons. Een minimum aan talent volstaat, Sh3L14C krijgt immers ook wekelijks zijn strookje.

LAY-OUTERS

Weinig bezigheden brengen zoveel spanning en avontuur met zich mee als lay-outen. Luie journalisten die hun artikels te laat of gewoon niet binnenbrengen en nieuws dat op het allerlaatste moment binnenkomt, garanderen een aangename zenuwachtigheid en een job vol afwisseling. Het is niet eenvoudig onder deze hectische omstandigheden te presteren, maar de uitdaging om ooit de perfect opge maakte Veto te ontwerpen blijft motiveren.

FOTOGRAFEN

Foto's in Veto worden altijd zwart-wit afgedrukt en dus is elke foto per definitie artistiek. De moeilijkste taak is dan ook om met de wispelturige journalisten samen te werken en met collega's te concurreren om je eigen foto's gepubliceerd te krijgen. Gelukkig worden filmrolletjes terugbetaald, zodat Veto hoe dan ook een ideale leerschool is.

Interesse? www.veto.be/info.htm

Justus Lipsius

De Alma Mater bestaat 580 jaar. Een lange geschiedenis, waarvan we vaak enkel nog archeologische overblijfselen of plaatsnamen kennen. Aan de hand van enkele feiten en feitjes willen we een deel van de grootse geschiedenis van de Leuvense universiteit reconstrueren.

Je kent vast en zeker het statige standbeeld van Justus Lipsius op de Bondgenotenlaan. 'Meneer Lipsius' heeft er zicht op de toren van de bibliotheek enerzijds en het oorlogsstandbeeld aan het station anderzijds, hij had een slechter plekje kunnen krijgen. Maar wie is die bronzen man met de Latijnse naam?

Justus Lipsius is één van de meest befaamde professoren uit de geschiedenis van de Alma Mater, laten we zeggen de Cassiman van de 16e eeuw. Hij wordt geboren in Overijse, in 1547. Kleine Joost Lips (later verandert hij zijn naam) ziet het meteen groots en trekt naar Keulen waar hij filosofie studeert aan het Jezuïetencollege. Wiens brood men eet, diens woord men spreekt: Lipsius legt de eerste geloften af en treedt in de orde in. Het is niet meteen de juiste roeping: vrij snel (in 1570) ruilt hij het 'patersleven' in Keulen voor een 'kotleven' — hij zit op kot bij een kleermaker — in Leuven, waar hij Latijn en geschiedenis bestudeert. Het studentenleven heeft zo zijn verlokkingen, zo ook voor deze zestiende-eeuwer. Lipsius verlaat Leuven zonder diploma en vertrekt op een zwerftocht door Europa. Gelukkig zijn

het lot en de academische overheid hem gunstig gestemd, want tijdens zijn omzwervingen wordt hij — zonder diploma — professor benoemd in het Duitse Jena, in 1572. Op het Duitse grondgebied vindt hij tevens een vrouw: hij trouwt in Keulen met de weduwe van zijn vroegere kotbaas, Anna van den Calstere.

Ook Lipsius bewaart zoals velen aangename herinneringen aan zijn Leuvense tijd, want in 1573 keert hij terug naar de Alma Mater om alsnog een diploma in de beide rechten — kerkelijk en burgerlijk — te halen. De Spaanse en oerkatholieke furie verjaagt hem naar de Noordelijke, protestantse Nederlanden, meer bepaald naar Leiden, waar hij zijn carrière als professor begint en als rector eindigt (nu nog een droom van velen).

Ondanks zijn postje mist de 'in de fond' katholieke geleerde de Zuidelijke Nederlanden. Hij keert in 1592 terug naar Leuven — na *in de rapte* bij de jezuïeten zijn protestantse misstap te hebben uitgeboet — waar hij zijn derde ambt als professor krijgt toebedeeld. Hij doceert er Latijn en geschiedenis. Hij bouwt een stulpje in de Parijsstraat en schopt het zelfs tot koninklijke geschiedschrijver van Filips II én mag een les over Seneca geven aan de aartshertogen Albrecht en Isabella. In 1606 sterft hij aan een beroerte. Wie nu nog aan 'het standbeeld op de bond' durft af te spreken krijgt een zetje.

(cvm)

Volgens mij praat jij te weinig over je gevoelens.

Volgens mij praat jij te veel over mijn gevoelens...

BRIDGECLUB PIETERMAN

Leopold I straat 19 - 3000 Leuven
 Leer bridge op een prettige en moderne manier

Beginnerscursus

12 donderdagen v.a. 3 maart om 19u30

Prijs: €45 zonder,

€65 met 2 handboeken

Voor **studenten**: €15 / €35

INFO: 016 20 67 55 (na 19u00)

Of BCPieterman@yahoo.com

Website: welcome.to/pieterman

(advertentie)

Valentijn: een week later

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

(advertentie)

De Fakbar (1)

DAT U2 GAUW EEN NIEUWE CD MAG UITBRENGEN

"Iedereen die hier komt, heeft wel een verhaal"

Het nieuwe semester is begonnen, het studeren van de laatste examens is nog te vers om al opnieuw te beginnen en een thesis maken we volgend jaar wel: de student gaat uit! Maar we houden het graag goedkoop en als het even kan zouden we enkele gelijkgezinden willen ontmoeten. Ziehier de oplossing: de fakbar. Wekelijks gaan we op zoek naar wat de student in die oorden van bier en straffe verhalen te zoeken heeft en we verlaten de fakbar pas na een strenge evaluatie. Politika Kaffee is ons eerste slachtoffer.

Hanne Vermeiren

Gelegen op het kruispunt van de Tiensestraat met de Deberiotstraat, naast collega-fakbars Pavlov en HDR, ligt Politika Kaffee op een pijnpunt in het uitgaansleven van de studenten. Fakbaroverleg, stewards en politiecontrole's lijken hiervoor in het leven geroepen, maar volgens de omwonenden is het waarschijnlijk nog altijd niet genoeg. Op vrijdagmorgen hangt er meermaals een fiets over de pomp die op het pleintje staat en de geur die van de drie café's komt, is onmiskenbaar: bier! Er moet in die fakbars nogal wat afgefeest worden. Hoog tijd dus om binnen een kijkje te nemen.

Politika is de derde fakbar in de rij en herkenbaar aan de rode Primus-balk waarop hun naam staat. Misschien lijkt het daardoor op een gewoon café, maar dat is het allerminst. Na het eerste trapje kom je in een sluis, neem je het tweede trapje, ga je door de deur en neem je onmiddellijk de deur links van je, dan kom je in de fakbar zelf. Om half zes is Politika Kaffee bezwaarlijk overvol te noemen. Enkele jongens zitten rond een hoog tafeltje vooraan, achteraan is het verlaten. De toog staat tegen de rechtermuur in het midden, en scheidt zo het voor- van het achtergedeelte. Rond de toog hangen enkele mensen. Als we ons op de eerste kruk zetten, worden we druk bekeken door de aanwezigen, we zijn duidelijk nog geen habitués. De tapper van dienst staat te telefoneren. "Je mag het ook tegen mij zeggen hoor," biedt het meisje dat naast me haar koffie opdrukt spontaan aan. We krijgen meteen een pintje en studenten Karlijn en Nico besluiten, na wat geharrewar, ons samen te woord te staan.

Geste

In Politika Kaffee zijn er vier beheerders. Elke avond regelt één van hen voldoende tappers voor die avond. Verder zijn er ook AV's, avondverantwoordelijken. Dit zijn ongeveer vijftien van de beste tappers die ook vaten kunnen aansluiten en aftappen, de frigo's aanvullen en op het einde van de avond de kassa tellen. Verder zijn er ook gewone tappers: sommige zijn regulier, andere komen maar één keer. In het totaal kan Politika Kaffee rekenen op zo'n 45 tappers. Deze hebben hun kunde geleerd op de twee tapperkursussen die dit jaar georganiseerd werden. "De eerste was eigenlijk meer voor de mensen van de kring,"

's Avonds komen we terug, met fotograaf en genoeg dorst om de sfeer op te snuiven. Er is niet al te veel volk, maar mogelijk komt dat omdat Politika vanavond ook een fuif geeft. Er komen voortdurend mensen toe, er gaan er ook voortdurend buiten. Het blijft rustig en aangenaam. Tappers van de avond zijn Sofie, Pol, Sylvie en Karlijn. Sofie houdt zich vooral bezig met de muziek en blijkt ook alleen daarmee. De bediening loopt soms vlotter dan anders. Bier van de tap is Primus, ook al is het dan geschonken in Cristal-glazen. Cola is de enige echte Pepsi.

Opmerkelijk en een groot pluspunt is de atmosfeer in Politika Kaffee. Letterlijk dan. Ook al wordt er rondom ons nogal wat geroookt, toch staan we niet met ons hoofd in de wolken. Een behoorlijk indrukwekkend afzuigsysteem dus. Iets minder zijn misschien de toiletten. Ze zijn inderdaad erg bereikbaar, al kunnen we voorstellen dat een trap niet op elk niveau van beschonkenheid even evident is. De geur, daar zullen we over zwijgen, we willen nog een beetje proper blijven, maar we slagen er toch in om zonder olfactorische vergiftiging ons gevoeg te doen. Eén beschikbaar toilet echter, aangezien in het andere nog niet nader genoemde substanties aanwezig zijn.

De clientèle bestaat uit een allegaartje van mensen, al valt het ons op dat er erg veel

biecht Karlijn op, "het was een soort geste. De tweede keer is er iemand van de brouwerij gekomen."

Politika Kaffee is elke dag open, maar wie er binnen zit, dat varieert wel eens. Zondagavond is het een praatcafé en tegen het einde van het semester is dat ook op maandag en dinsdag het geval. Op woensdag en donderdag is het meestal *vollen bak*, met regelmatig thema-avonden zoals de 48 uur in het Kaffee. De rustige avonden trekken meestal het vaste publiek aan, terwijl er anders een erg gevarieerd aanbod van mensen is. Dat komt ook doordat er drie fakbars naast elkaar zijn, volgens de aanwezigen. In het begin van het jaar is er ook sterk geijverd om de eerstejaars naar de fakbar te lokken, door het eindpunt te zijn na een avondactiviteit of door in de middag open te zijn. Het Kaffee is geen exclusiviteit van de kring, al komt die hier wel vaak. "Eigenlijk is het gewoon de ontmoetingsplaats voor iedereen van Politika," besluit Nico.

Bom

Er is minstens één vaste klant van Politika het vermelden waard. "In de namiddag, tijdens het *happy hour*, komt hier *Den Ouwen Herman*," vertelt Karlijn. Over zijn leeftijd is wat discussie, ze houden het bij 'tegen de vijftig'. "Hij zet zich daar op een kruk en heeft genoeg geld voor één *palmke*. En hij heeft altijd verhalen bij. Dan tekent hij op de achterkant van een bierkaartje hoe je een bom moet maken of vertelt hij van zijn tijd in de Congo." Ook de

Stortzuipers blijven niet onbesproken. Karlijn legt hun naam uit: "Het is een soort clubje. Hier achter het café is een tuin, een echt stort en op een namiddag hebben die zich daar gezet om te zitten zuipen. Vandaar hun naam. Het zijn altijd degenen die als eersten luchtgitaar beginnen te spelen of op

"Bij lastige klanten zijn er altijd een paar brede mannen die achter jou komen staan"

de toog kruipen".

Een van de voordelen van Politika Kaffee is, volgens deze kenners, dat de toiletten bereikbaar blijven. "In het HDR of de Pavlov moet je altijd door de massa wriemelen, hier ga je gewoon de trap af". Als we vragen naar de staat van die toiletten, valt het naar het schijnt goed mee. "Soms hangt er wel eens kots tegen de muur, dan moet je handschoenen aandoen," begint Karlijn. Maar daar eindigt het nog niet: "Op een drukke avond is soms het toilet verstopt en dat moet je het putje openhalen en zit daar een grote brok WC-papier met stront in." Vermoedelijk iets wat andere fakbars, en bij uitbreiding alle cafés, bekend voorkomt.

Banjo

Zoals elke fakbar heeft ook Politika Kaffee zijn deel van 'verhalen'. Nico kan Karlijn niet tegenhouden om te vertellen hoe hij, op zijn verjaardag, in de pompbak viel. "Hij had wat te veel gedronken en klimt op de toog om een banjoliedje mee te stampen met zijn voet. Maar die toog is niet breed en nat, dus viel hij in de pompbak". "Bij de Kaffee-enquête is het eruit gekomen als meest genante moment," voegt Nico eraan toe. Verder is er nog de beheerder die overal in slaap valt en hiervoor de koelste plekjes opzoekt, zoals het vatenkot. Of dat de beheerder zo'n fan is van Bono dat hij een vat geeft bij het verschijnen van de nieuwe cd. "Iedereen die hier regelmatig komt, heeft zo wel zijn verhaal."

Het contact met de andere fakbars is zeer goed. Dat moet ook wel, want Politika deelt een steward-systeem met de burens. Het heeft zijn nut wel, zeggen Nico en Karlijn, maar meer politiepatrouilles zouden nog meer helpen. "Als steward kun je uiteindelijk niet veel doen. Je kan wel eens een *klapke* doen, maar veel gezag heb je uiteindelijk niet. Het is een pestjob." Nico valt Karlijn bij: "Je doet het niet met een glimlach, maar je moet het wel doen. Volgens mij is er geen andere haalbare manier."

Is het dan zo erg gesteld? "Er is nog nooit gevochten of zo. Zoiets los je automatisch op, het blijft meestal gezellig. Soms moet je wel eens iemand buitensmijten, zeker als ze dingen kapot beginnen te maken of zo. Zo'n lastige klant pak je er wel bij en op zo'n moment heb je altijd vrienden genoeg die je komen helpen". "Er zijn altijd wel een aantal brede mannen die achter jou komen staan," nuanceert Nico.

jonge meisjes aanwezig zijn, eerste bac'ers vermoeden we. De meeste mensen komen in groep en gaan in groep. Er zijn zonnebanktypes bij, maar even goed mensen met voldoende dreadlocks om een heel regiment kaalkoppen van haar te voorzien. 's Avonds wordt er al niet meer vreemd naar je gekeken als je binnenkomt. Wil je dat zo houden, struikel dan niet over het drempeltje bij de inkom van het café. Eén minpuntje; het interieur van Politika Kaffee wordt vooral opgeluisterd door drie muurschilderingen. De meest recente is een soort Mondriaan-tekening met daarin de lettergrepen van de desbetreffende fakbar. Tegenover de

toog zijn twee voorpagina's van Amerikaanse comic-strips geschilderd, die dragen zeker onze goedkeuring mee.

Ondanks de uitgelaten, ontspannen sfeer, de niet te luide, goede muziek en het publiek dat zich voortreffelijk gedraagt, krijgt Politika toch bezoek van de politie. Politie? We staan op de tippen van onze tenen om te zien wat er gebeurt. Geen razzia echter en de politie geeft meteen uitleg: gewoon een nieuwe maatregel in het fakbaroverleg.

We gaan vroeg door, samen met vele anderen die waarschijnlijk nog de fuif opzoeken. Onderweg komen we nog twee stewards van de Pavlov tegen die in gesprek zijn met enkele jongens. Alles is rustig.

(foto Dimitri Eynikel)

"Zelfs op reis moet ik een idee meteen kunnen uitwerken"

Doctoraatstudenten lijken vaak mensen die gek genoeg zijn om zes jaar lang met één onzinnig onderwerp bezig te zijn en voor de rest slaafje te spelen van hun promotor. Om dit beeld te controleren gingen wij langs de faculteiten Psychologie, Letteren en Politieke & Sociale Wetenschappen en vonden drie exemplaren.

Anne Ruetten & Hanne Vermeiren

Op de faculteit Psychologie werkt Nele De Cuyper (26) dankzij een FWO-beurs op een Europees project. Haar doctoraat gaat over de beleving van tijdelijk werk. Doordat ze een beurs heeft, is ze geen assistent en heeft ze ook geen opdracht in de onderwijsgerichte taken. Mirjam Truwant (26), werkzaam binnen Letteren, is wel assistente. Ze is een bleuke, vorig semester begonnen en ze heeft nog maar twee weken geleden een onderwerp voor haar doctoraat gekozen: biografieën van schrijfsters over andere schrijfsters. Stefaan Pleysier (29) zit in de eindfase van zijn doctoraat over de conceptualisering en de meting van onveiligheidsgevoelens. Eerst werkte hij als assistent, daarna als voltijds doctoraatstudent.

Hulpje

Veto: Een vaak gehoorde klacht is dat profren een doctoraatstudent te vaak gebruiken voor allerhande ondersteunende taken. Kunnen jullie daarover meespreken?

Nele: «Omdat ik een FWO-beurs gekregen heb, kan ik fulltime met mijn doctoraat bezig zijn. Af en toe gebeurt het wel eens, dat ik een administratief klusje voor een prof moet opknappen, zoals referenties opzoeken of een les overnemen, maar ik heb niet het gevoel dat ik het hulpje ben. Ik ben heel tevreden over mijn promotor. Hij doet hard zijn best om de ondersteuning vlot te laten verlopen.»

Mirjam: «Ook ik kan niet klagen over de ondersteuning van mijn promotor en copromotor. Omdat ik assistente ben, heb ik al les moeten geven en moet ik ook behoorlijk wat tijd aan onderwijstaken besteden. Het is vooral belangrijk dat je een goed evenwicht vindt. De opvolging gebeurt wel beter dan vroeger. Daardoor is er nu minder uitval dan enkele jaren geleden. Ik moet regelmatig verslag uitbrengen van waar ik mee bezig ben en eventuele problemen op tijd melden. Zo kan er op tijd ingegrepen worden en bestaat er ook een vorm van controle.»

Stefaan: «Ik heb eveneens twee jaar als assistent gewerkt en was toen ook veel met onderwijstaken bezig. De uitval was toen heel erg groot. Veel studenten kwamen er nauwelijks toe om aan hun doctoraat te werken en het logische gevolg was dat ze het na twee jaren voor bekeken hielden. Gelukkig kreeg ik een FWO-beurs waardoor ik me volledig op mijn doctoraat kon storten. Mijn vier jaren er zitten nu op en ik hoop in de eerste helft van dit jaar mijn doctoraat nog rond te krijgen. Omdat ik door assistent te zijn ervaring heb in onderwijstaken, vraagt een prof occasioneel nog wel eens of ik een les wil overnemen of een monitorteam wil voorbereiden.»

Zwemmen

Veto: Hoe is de ondersteuning als je doctoraat ver gevorderd is?

Stefaan: «Op een bepaald moment ben je zozeer met je onderwerp bezig, dat je je promotor ontgroeit. Ik beschik over kennis van een bepaald vakgebied die hij niet in die mate heeft. Dat betekent echter ook dat, als ik vastzit, ik nog moeilijker bij hem terecht kan. Sommigen ervaren het als nadeel. Veel doctoraatstudenten hebben het gevoel dat ze in het water gegooid worden en zelf moeten leren zwemmen. Ik heb dat altijd een voordeel gevonden. De promotor wordt vooral een interessante persoon om mee te brainstormen, iemand die je tips kan geven, bijvoorbeeld over de structuur van je doctoraat.»

Veto: Hadden jullie al tijdens je studie een academische loopbaan in gedachten?

Nele: «Ik wist tijdens mijn studie nog niet goed wat ik met mijn diploma wilde doen. Het was voor mezelf een hele grote verrassing dat ik hier terechtgekomen ben. Dat is ook toevallig gebeurd. Mijn stagebegeleider vroeg me of ik interesse had in een job als wetenschappelijk medewerker aan

de unief. Omdat ik nog niet goed wist welke kant ik op wou, heb ik toegehaapt en eerst op een paar kleinere projecten gewerkt. Nu ben ik heel tevreden over die keuze. Vrienden en familie schrokken toen eigenlijk wel. Ik was niet de typische student met hoge graden, waarvan iedereen verwacht dat ze gaat doctoreren. Vooral mijn moeder en mijn vriend waren in het begin niet overtuigd. Nu vinden ze het allemaal wel heel tof.»

Mirjam: «Thuis werd onmiddellijk positief gereageerd. Het was geen echte verrassing omdat ik het vroeger al gewild had, alleen deed zich toen de kans niet voor. Toen ik in de zomer van 2004 terugkwam uit Noorwegen zag ik de vacature. Lang heb ik niet getwijfeld, misschien maar een dag of zo. Na eerst een FWO-beurs misgelopen te hebben, is het nu dan toch gelukt.»

Stefaan: «Bij mij kwam het idee om aan de unief te werken pas in mijn laatste jaar. Als socioloog kom je erg vaak in de onderzoeksector terecht en dus is het helemaal niet zo abnormaal dat ik onderzoek doe. Of dat nu op de unief is of in een marktonderzoeksbureau, wat maakt het uit? Het voordeel van werken op de unief is wel dat je je eigen project kan uitbouwen en zelf onderwerpen kan kiezen. Je zit in een vier tot zes jaar kan je werken aan iets wat je echt interesseert.»

«Dat kan natuurlijk ook juist afschrikwekkend zijn. Je moet een groot doorzettingsvermogen hebben om al die jaren met steeds hetzelfde bezig te zijn. Dat is waarschijnlijk ook een van de redenen waarom sommigen ermee stoppen.»

Overwerk

Veto: Zijn er nog andere voordelen verbonden aan het doctoreren?

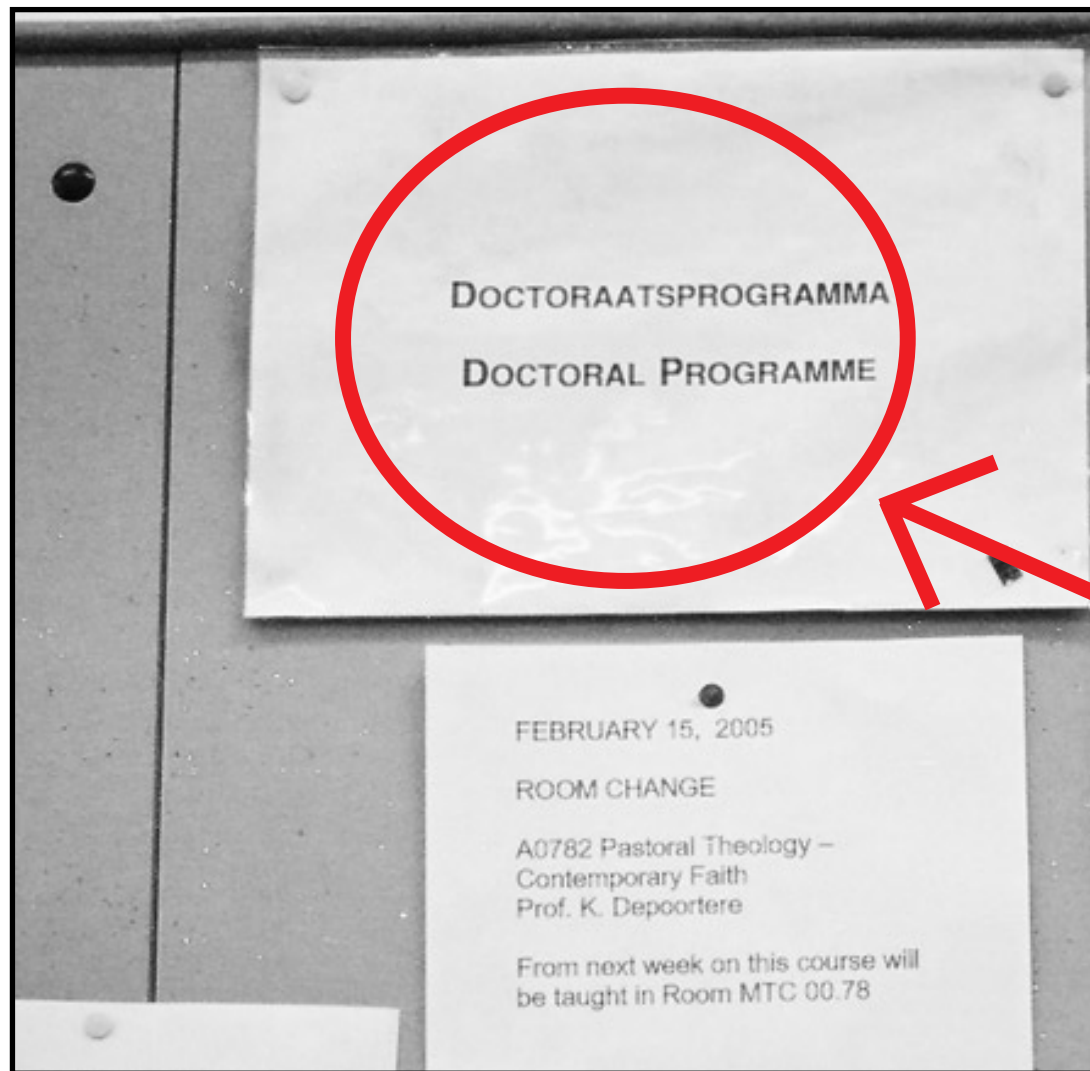
Stefaan: «Ik vind het vooral heel fijn dat ik de kans krijg om een groot netwerk op te bouwen. Ik ken mensen van overal in Europa en Amerika.»

Nele: «Dat netwerk is voor mij ook een belangrijk voordeel. Af en toe kan je voor een congres een reis naar het buitenland maken. Verder kan ik als doctoraatstudente heel zelfstandig en in alle vrijheid werken. Ik kan zelf kiezen wanneer ik begin te werken en op welke manier ik dat doe. Ook werk je samen met mensen die allemaal ongeveer dezelfde interesses hebben waardoor de contacten met collega's heel vlot verlopen.»

«Het grootste nadeel van doctoreren, is volgens mij de persoonlijke blaam. Ik vat alles heel persoonlijk op, bijvoorbeeld als een artikel afgewezen wordt. Ik denk dat dat op ander werk toch wel anders zou zijn. En ook als ik op vakantie ben en er valt me een goed idee in, dan moet ik dat meteen beginnen uitwerken.»

Veto: Hoe ziet een werkdag er voor jullie concreet uit?

Mirjam: «Mijn dag begint om negen uur en om zes uur ga ik naar huis, want dan heb ik honger! Vallen er mij thuis nog goede ideeën in, dan schrijf ik die wel meteen op. Ook werk ik soms nog 's avonds thuis als ik een niet zo productieve dag had. Ik zie het doctoreren als een doodnormale job. Andere mensen komen na hun werk ook thuis en moeten soms nog iets doen. Bij mij is het niet zo.»

Nele: «Mijn werkdag begint een uurtje vroeger. Ik werk door tot twaalf uur en dan neem ik samen met mijn collega's een uur middagpauze. Wij hebben geen formele pauzes. We zitten hier met drie vrouwen op kantoor en ik kan verzekeren dat er heel wat gekwetters wordt! Sommige dagen lukt het helemaal niet met werken en dan ga ik vroeger naar huis. Valt me thuis iets in, dan werk ik het daar uit.»

Stefaan: «Ik begin ook pas rond negen uur en ga rond zes uur naar huis. Omdat mijn vier jaar erop zitten en ik alweer met een ander project bezig ben, moet ik de eindfase van mijn doctoraat in mijn vrije tijd afronden. 's Avonds begin ik dan ook om acht uur opnieuw met werken, maar ik vind dat geen probleem, hoor. Andere mensen maken ook overuren.»

Veto: Is jullie loon vergelijkbaar met dat van anderen die in dezelfde richting afgestudeerd zijn en in de privésector werken?

Nele: «Ik ben wel tevreden met mijn loon. Als starter heb ik het op de unief heel goed, zeker in vergelijking met andere vriendinnen die in de privé werken. De loonstijgingen zijn aan de unief wel trager. Het gaat in grotere, tragere stappen, terwijl het in het bedrijfsleven geleidelijk aangroeit.»

Stefaan: «Ik vind het loon heel aantrekkelijk, zeker als je uit de humane wetenschappen komt. We beginnen met een licentiaatswedde en dan komt daar door anciënniteit telkens een beetje geld bij. Ik kan me wel heel goed voorstellen dat het voor iemand uit de exacte wetenschappen interessanter is om in de privé te werken. De lonen zijn daar veel aantrekkelijker.»

Veto: Laten we een blik in de toekomst werpen. Blijven jullie 'hangen' in Leuven of zijn er andere perspectieven?

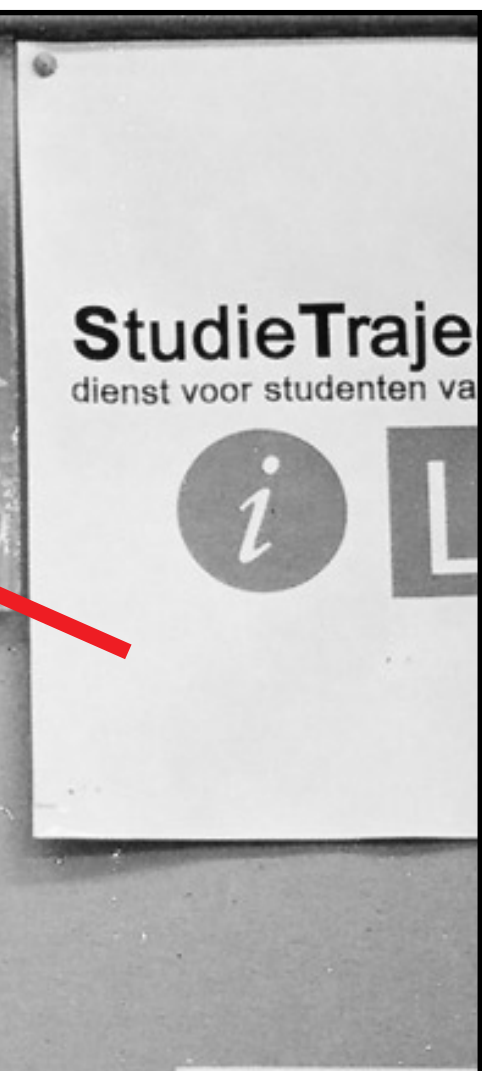
Nele: «Ik zou graag nog verder onderzoek willen doen na mijn doctoraat. Het liefst aan de unief, maar er zijn maar heel weinig plaatsen vrij voor veel gegadigden.»

Daarom laat ik mijn oog nu ook vallen op een van de vele spin-offs van de K.U.Leuven zoals het HIVA of het ISW.»

Stefaan: «Ik zou ook graag blijven verder werken aan de unief, maar dat is inderdaad niet evident. Ik heb pas een aanvraag gedaan om postdoctoraal onderzoek te doen en ik hoop dat ik verder mag blijven onderzoeken.»

Mirjam: «Eigenlijk heb ik daar nog niet zo over nagedacht, maar misschien is dat omdat ik pas begonnen ben. Ik neem het voorlopig gewoon zoals het komt. Ik doe het omdat het leuk is en we zien wel wat er na de zes jaren komt. Ik zie mezelf wel terugkeren naar het onderwijs. Een loopbaan aan de unief hoeft voor mij niet persé.»

Is er een doctor in de zaal?

De alternatieve elf

1. Het op 'Der Untergang' gebaseerde doctoraat:

Omgaan met de last van een autoritair verleden: de rol van de internationale gemeenschap in het tot stand brengen van 'justice' voor grove mensenrechtenschendingen na een regimewisseling case study: Oost-Timor, Katarina Planckaert, Criminologische Wetenschappen.

2. De ode aan de 's-Meiersstraat:

Heilige Ruimte, Renée Ryan, Wijsbegeerte.

3. Waarom we allemaal Coca-Cola Light drinken (en stiekem hopen de bink uit de reclame in levende lijve tegen te komen):

Hoe consumenten hun voedselconsumptie (niet) beheersen: gemotiveerde zelfcontrole vs. de viscerale verleiding door de marketingomgeving, Kelly Gyskens, Toegepaste Economische Wetenschappen.

4. Het doctoraat van de playstation-generatie:

Videogames, Bob De Schutter, Sociale Wetenschappen.

5. Het bijna Chinese doctoraat (toch wat ons betreft):

'Twarikh-i Khwarazmshahiya' van Mulla Babadjan ibn Mulla Khuday-Birdi Bek Mangit Thana (1864) en de moderne Oezbeekse taal, Kristof D'Hulster, Arabistiek en Islamkunde.

6. Het doctoraat van een wereldburger:

De Limburgse mijnkathedralen: een kunsthistorisch en cultuurhistorisch onderzoek, Patrik Jaspers, Kunstwetenschappen.

7. Het buitenaardse doctoraat:

Sterpopulaties in de binnenste delen van de Melkweg, Evelien Vanhollebeke, Wetenschappen.

8. De doctorandus die een krant te veel las (we zeggen niet dewelke):

Trieste vedetten? Assisenverslaggeving in Vlaamse kranten, Rozane de Cock, Sociale Wetenschappen.

9. De krabbenzoeker:

Convergente patronen in rotsplasmogenschappen, Merlijn Jocqué, Biologie.

10. "Dokter Nellie, ik heb keelpijn", het soapdoctoraat:

De verbeelde gemeenschap: Vlaamse tv-fictie en de constructie van een nationale identiteit, Alexander Dhoest, Sociale Wetenschappen.

11. Maak van je hobby je doctoraat:

De verwerving van expertise bij voetbalscheidsrechters, Bart Gilis, Lichamelijke Opvoeding.

(cvm)

WAT IS ER GEBEURD IN TWEE JAAR TIJD?

Als het niet van een leien dakje loopt

De gemiddelde student klaagt wel eens over zijn of haar thesis. Te weinig tijd, geen goede ondersteuning, veel te veel werk met andere zaken. Als dat de problemen zijn van één jaar, wat moeten doctoraatsstudenten dan zes jaar doorstaan? In een beleidsnota luidde vice-rector Humane Wetenschappen Marc Vervenne twee jaar geleden de alarmbel.

Hanne Vermeiren

De beleidsnota handelt over 'Opdracht en taken van AAP en BAP'. In mensentaal is dat assiterend academisch personeel en bijzonder academisch personeel. Bij de studenten vooral bekend als 'de assistent'. Dat een aantal van deze assistenten ook een doctoraat schrijven, wordt al eens vergeten. Volgens de reglementen moeten deze assistenten het zelfstandig personeel bijstaan. Verder moeten zij "zich verder bekwamen in de wetenschappen". Mogelijk nemen ze daarbij nog een doctoraat op. De assistent-doctoraatsstudenten mogen ook belast worden met het verstrekken van onderwijs.

Kort samengevat: een assistent die ook een doctoraat opneemt, moet zowel aan onderwijs als onderzoek doen. Als hij of zij voltijds tewerkgesteld is, mag slechts één derde van de tijd gestoken worden in assiterende taken, de rest moet naar het doctoraat gaan. Hiervoor hebben zij recht op begeleiding. Iets anders zijn de doctoraatsstudenten die een FWO-beurs hebben. Zij zijn geen assistent en kunnen zich bijgevolg volledig wijden aan onderzoek.

Slaafje

Vooraf bij het assiterend en het bijzonder academisch personeel duiken er problemen op. De omschrijving van de opdrachten in het mandaat ontbreekt vaak of is onnauwkeurig. De verhouding tussen het eigen onderzoek en de assistentie is niet steeds evenwichtig, en dat is in het nadeel van het doctoraatsonderzoek. Vaak wordt er dan ook een 'zevende jaar' aangevraagd, omdat er "in de voorbije zes jaar een te grote werkbelasting is geweest voor het verlenen van assistentie bij onderwijs of onderzoek."

Er wordt ook al eens vergeten dat een doctoraatsstudent zich verder dient te bekwamen in de wetenschappen. Dit houdt het behalen van het doctoraat binnen de termijn van zes jaar in. Als dit niet lukt, wordt vaak een verlening aangevraagd waarin dan pas latente moeilijkheden naar boven komen. Problemen in de omgang met de collega's of de promotor zijn geen uitzondering.

Te vaak zouden de assistenten ook als persoonlijke medewerkers van één zelfstandig academisch personeelslid beschouwd worden, zeg maar het slaafje. Een laatste probleem is een noodzaak aan de uitbreiding van onderwijssteuning (bv. monitoraten). Zo een uitbreiding kan noch via een verhoging van de werkbelasting van het huidige personeel, noch is het financieel haalbaar om het personeelsbestand uit te breiden.

Heksenjacht

Twee jaar na deze nota contacteren wij vice-rector Humane Wetenschappen Marc Vervenne, auteur van het betreffende document. Volgens hem was het belangrijk bij het opstellen van deze nota niet alleen deze knelpunten te constateren, maar tegelijk ook te kijken hoe deze weggewerkt kunnen worden en de goede praktijken te consolideren. Er bestaan naar zijn mening al goede praktijken in faculteiten, departementen en onderzoeksgroepen. "Wat goed is, moet bewaard en versterkt worden," meent hij. Hierbij moet de nadruk gelegd

worden op de interactie tussen alle leden van het academisch personeel. "De nota is geen eenrichtingsverkeer. Integendeel, ZAP, AAP en BAP moeten samen spannen om op optimale wijze hun opdrachten van onderzoek en onderwijs te kunnen uitvoeren."

Ondanks het aangegeven knelpunt van de ondersteuning, beantwoorden de meeste proffen blijkbaar toch aan het profiel van een goede promotor. "De begeleiding van AAP en BAP, inclusief de doctoraatsstudenten, verloopt over het algemeen voortreffelijk." Momenteel zijn er drie belangrijke acties in ontwikkeling om deze ondersteuning nog beter te laten verlopen. De eerste actie is 'leidinggeven in dialoog' en beoogt een verduidelijking van de samenwerking van de AAP en BAP met de begeleider. Hiervoor zijn *stakeholders* als leidinggevende personen in faculteiten, departementen en centrale diensten bevroegd en dit academiejaar zou nog een eerste meeting met de groepsbesturen hierover moeten plaatsvinden.

De tweede maatregel start in maart en houdt een 'exitbevraging' in van zowel afgestudeerden als voortijdige verlaters. De bedoeling hiervan is het beleid te toetsen aan de mening van de medewerkers en na te gaan of het beleid wel het gewenste effect heeft. Deze actie is geenszins een heksenjacht en gaat dus ook niet achter individuele promotoren of onderzoeksgroepen aan. Het derde project rond 'versterking van het leidinggeven in de universiteit' staat nog in de kinderschoenen. Hierbij worden instrumenten en vaardigheden aangereikt aan de leidinggevendenden om verder in hun functie te groeien.

Naast deze drie actielijnen rond het leiderschap zijn er ook verschillende andere maatregelen ontvouwd. De vacatureberichten dienen zorgvuldig te worden opgesteld, zodat de kandidaten weten waaraan ze beginnen. Bij elke verleningsaanvraag wordt nu consequent een voortgangsrapport van het doctoraatsonderzoek gevoegd. Dit rapport is opgesteld door het betrokken AAP- of BAP-lid en dient ondertekend te zijn door de promotor. Hiermee hoopt men een beter zicht te hebben op de vooruitgang en de eventuele latente problemen met bijsturing op te lossen. Dit rapport wordt door de betrokken vice-rector gelezen.

Kruisbestuiving

In de faculteiten en departementen worden ondersteuningspools opgesteld, die rekening houden met de heersende cultuur. "In de ene faculteit gaat dit al sneller en vlotter dan in de andere." Hierbij wordt sterk rekening gehouden met de specifieke situatie, bij Geneeskunde bijvoorbeeld is het de gewoonte dat de assistenten in opleiding een eigen statuut hebben. "Het is belangrijk de diversiteit niet uit het oog te verliezen."

Er is nu een duidelijk onderscheid opgebouwd tussen 'onderzoeksassistenten' met een doctoraatsonderzoek en 'onderwijsassistenten', zonder doctoraatsonderzoek. "Beide categorieën van assistenten zijn gelijkwaardig, maar bij de onderzoeksassistenten is de hoofdpdracht het eigen doctoraatsonderzoek; bij de onderwijsassistenten is de hoofdpdracht participatie aan het onderwijsproces." Toch is hier nog een soort van kruisbestuiving. Onderzoeksassistenten moeten namelijk 30 procent van hun tijd besteden aan het onderwijs, terwijl onderwijsassistenten ook moeten participeren in onderzoek. "De bewaring van de onderzoekstijd voor de assistenten met doctoraat wordt zeer goed opgevolgd; de ontwikkeling van onderzoeksparticipatie voor onderwijsassistenten is in ontwikkeling, maar het moet gezegd dat bij verschillende faculteiten en departementen al heel wat is gerealiseerd," meent Vervenne. Ook maken faculteiten en departementen er werk van om de beperkte ondersteuning die verwacht mag worden van allerhande andere doctoraatsbursalen op geïntegreerde wijze te organiseren.

Vervenne benadrukt nogmaals dat wat het doctoraatsonderzoek betreft, het vooral de bedoeling is om de kwaliteit van het doctoraat te doen toenemen, veeleer dan enkel in kwantitatieve zin uit te breiden.

“Men zegt dat het ‘poppy’ is”

In de kapel van het Lemmensinstituut staan minstens drie orgels, best indrukwekkend. Tussen de klavieren en kerkstoelen vinden we de organist Joris Verdin, die op maandag 22 februari de aftrap geeft van de zes concerten van *De Nieuwe Reeks*. Opvallend is de computer naast het grote orgel, wat meteen het opzet van de concertreeks verklaart: oud met nieuw, of vice versa.

Clara Vanmuysen

De koppeling van het grote orgel aan een Apple-computer intrigeert meteen. Een korte les in orgelhistoriek is nodig om het technische aspect te begrijpen.

Joris Verdin: «De orgelklavieren van het orgel hier kunnen aan een computer gekoppeld worden, wat vrij uniek is. Her orgel hier is een mix van restauraties: het is in de jaren '20 door een Engelse orgelbouwer gemaakt, in de jaren '30 door een Duitse orgelbouwer gerestaureerd en dan

is het van het oude Lemmensinstituut naar hier verhuisd. In 1999 is het gemoderniseerd met computeraansluitingen. Door die aansluitingen kan je ieder elektronisch instrument op het orgel aansluiten. Voor die synthetische klanken is er natuurlijk wel een geluidsinstallatie nodig. Ik gebruik trouwens ook vooraf opgenomen audio.»

Urbanus

Veto: *Hoe bent u als organist in de elektronische wereld terechtgekomen?*

Joris Verdin: «Ik ben een klassiek geschoold aan het conservatorium van Antwerpen, daarna studeerde ik musicologie. Ik heb heel veel rock en pop gespeeld op primitieve synthesizers en Fender-piano's. Sinds de jaren '80 heb ik niets meer gedaan wat pop of rock is. Ik heb een keuze gemaakt en gekozen voor klassiek. Nu blijf ik klassiek organist, maar ik doe wel eens wat dingen. En als ik een stukje schrijf zeggen de mensen dat het 'poppy' is.»

«Ik kom uit het polderpopcircuit, Johan Verminnen, Kris de Bruyne. Ik ben de *recordpianist* van Kris de Bruyne,

niemand is zo lang bij hem kunnen blijven. Ik heb ook nog bij Urbanus gespeeld, voor zijn kolderperiode. Hij zocht toen mensen die tot vier konden tellen (*lacht*).»

Veto: *Is er een echt begin en een einde aan het programma dat u maandag zal brengen?*

Verdin: «Ik ga op de drie orgels hier in de kapel spelen, en ik breng ook een harmonium mee. Daar ga ik Bach op spelen, wat een anomalie is. Dat ga ik gebruiken als contrast met mijn eigen stukken. Ik wil niet dat mensen binnenkomen en de hele tijd naar een plek kijken.»

«Ik kan nu doen waar ik altijd al van gedroomd heb: niet alleen orgel spelen maar het ook nog kunnen koppelen aan een synthesizer. Ik werk met de synthesizer in de computer. Het is veel leuker de combinatie te maken met een synthesizer én orgel. Maar als ik thuis keyboard speel denk ik wel eens: 'was er maar een orgel'. Het is de eerste keer dat ik optreed met elektronica. Het zal geen orgelconcert zijn, maar ook geen elektronica, tenminste niet in de zin van het doordrijven van abstracte klanken.»

Veto: *Orgel en elektronica, het is een zeldzame combinatie.*

Verdin: «In de orgelwereld leeft de angst voor elektronica. De openheid voor nieuwe technologieën is niet groot. Jammer genoeg wordt elektronica vaak technisch gebruikt door een orgelbouwer om allerlei rommel in het orgel te steken.»

Info over de concerten van *De Nieuwe Reeks* op www.denieuwereeks.be.

DE REYNAERTGHESELLEN BRENGT “4 ZUSTERS”

Amateurtheater op niveau

Leuven kent verschillende amateurtoneelgezelschappen. Enkele van deze groepen verdienen het label *semi-professioneel* en de Reynaertghesellen zijn er daar één van. Onder de titel “4 zusters” loopt de derde productie van dit werkjaar in het Reynaert Theater Malpertuus, een zaaltje dat eigendom is van het gezelschap.

Robin Broos

Het spel “4 zusters” is van de hand van Claire Swyzen. Haar curriculum varieert van dramaturge voor De Tijd tot docente aan het Rits. Mocht het stuk in vier delen op de radio worden gebracht als luisterspel, zou niemand in de gaten hebben dat het eigenlijk voor de planken is bedoeld. Dan rijst de vraag: hoe breng je een verhaal op een podium als het podium geen noodzakelijk gegeven is? De persoon die de oplossing aanbracht, verdient naar ons gevoel een prijs voor creativiteit. Het knusse zaaltje werd voor deze voorstelling omgetoverd tot een levensgroot familiefotoalbum. De contouren rond het publieksgedeelte tot en

met het podium zelf zijn omgeven door witte linten, met aan ieder lint minstens twintig foto's. Meteen is iedere andere vorm van decor overbodig. Omdat de zaal zo nog kleiner aanvoelt, krijg je als toeschouwer een intiemere indruk.

De vier actrices staan op een rij en veranderen af en toe van plaats. Het verhaal is een bundeling van herinneringen die ieder personage op haar eigen manier vertaalt. In de eerste scène vertrekken vier zussen op reis naar Venetië. Het wordt een

“Op feestjes vinden de belangrijkste gesprekken altijd in de keuken plaats”

symbolische reis, waar de eerste karaktertrekken van elk van de personages getrokken worden. Na het eerste deel wordt trapsgewijs terug in het verleden gestapt, waardoor je de verschillende persoonlijkheden beter leert kennen. De scènes wisselen elkaar af op de tonen van bugelmuziek, tevens een knipoog naar de tekst.

Drie van de vier zussen zijn dat ook in

het echte leven. De familie Devillé is dan ook geen onbekende in het Leuvense toneelmilieu. De meest aangrijpende rol, door de problemen die het personage meemaakt, is die van de zus Marie (Annie Franzen). Dit is zonder twijfel de meest overtuigende vertolking. Haar stemgebruik bewijst dat ze haar rol helemaal beet heeft.

Kassa

Ook regisseur Marnick Bardyn is geen onbekende in de toneelwereld. Naast zijn professionele theateractiviteiten in de jaren '90 voor o.a. Blauw Vier leidde hij al tal van regies in het Leuvense. In de foyer vertelde hij ons het volgende: “Eén van de actrices kwam met deze zware tekst af. Ik

heb echt lang moeten nadenken of ik deze opdracht zou aannemen, net omdat de tekst zo moeilijk op een podium te brengen is. Het was een uitdaging.”

Volgens de brochure is het verhaal *herkenbaar voor iedere vrouw of man van een vrouw*. Dat zou kunnen kloppen, want door het hele stuk komen spitsvondige *dingen des levens* aan bod, zoals “aan de kassa sta ik altijd in de verkeerde rij” of “op feestjes vinden de belangrijkste gesprekken altijd in de keuken plaats”. Deze voorstelling raakt, al was het alleen maar om de mooie tekst.

“4 zusters” wordt nog gespeeld op 24, 25, 26 februari en 1, 3, 4 en 5 maart, telkens om 20u in het RTM (Redingenstraat 4 in Leuven). Meer info: go.to/reynaertghesellen

(foto Christophe Ketels)

De Kolonisten van Carcassonne

Studentenkampioenschap

9 maart ♦ Hotel-Café Mille Collones ♦ Leuven

Denken jullie dat jullie het beste studententeam van Nederland en Vlaanderen zijn? Bewijs het maar eens! Bordspellen-kampioenschap met Kolonisten en Carcassonne. Inschrijven en informatie op www.999games.nl

(advertentie)

.../fotos/Lynn/mijn_vakantie/dakar12.jpg

"Zon, Zee, Strand, Exotisch Land"

"Onze Senegalese makkers waarmee we na een dagje werken* de zee indoken"

*op Bouwkamp//Schilderen, metselen, timmeren, afbreken, graven, opbouwen,...

Ook zin om deze zomer aan de slag te gaan op een sociaal project in de Derde Wereld? Op zat. 26 feb '05 stellen we in Gent het nieuwe aanbod bouw- en sociale kampen in de Derde Wereld voor. Meer info op www.bouworde.be of bel ons even op 016/25 91 44!

Marokko - Senegal - Zuid-Afrika - Ecuador - Myanmar - Cambodja - Siberie

2: De Lijn

Zes weken lang trekt Veto door Leuven op zoek naar markante gebouwen waar de gewone mens niet binnenkomt zonder toelating. Wij kloppen er aan, vragen een belangrijk persoon ons rond te leiden en brengen verslag uit. Deze week is het gebouw van De Lijn op het Martelarenplein aan de beurt.

Shiva Afshoon & Robin Broos

Het door de Spanjaard Manuel de Solà-Morales ontworpen rood-oranje gebouw is volledig verweven met de voetgangerstunnel, de parkeergarages en het trein- en busstation. Boven het busverkeer is de administratieve zetel van De Lijn Vlaams-Brabant gehuisvest. In de Lijnwinkel, of *het ei* zoals men het zelf noemt, ontmoeten we Tom Gabriels (1) die verantwoordelijk is voor de infrastructuur van De Lijn binnen de provincie. "Wat veel mensen niet weten is dat dit gebouw eigendom is van twee partijen, namelijk voor twee derde van De Lijn en een derde van Eurostation, een dochteronderneming van de NMBS", vertelt de gids. De commerciële ruimten beneden en een stuk van de tweede en derde verdieping zijn eigendom van Eurostation en worden enerzijds door de NMBS zelf gebruikt en anderzijds verhuurd aan SDL, een internationaal vertaalbureau.

Boven de Lijnwinkel zit de *dispatching*, het zenuwcentrum van het busverkeer in Vlaams-Brabant. "Hier komen alle radio-oproepen van de buschauffeurs binnen als ze problemen willen melden zoals onvoorziene omleidingen, een ongeval of erger, een geval van agressie. Onze bussen beschikken ook al over een GPS-systeem waardoor we ze hier kunnen volgen op scherm. Daarnaast biedt het systeem de mogelijkheid om vertragingen automatisch weer te geven op de borden boven de perrons." Op de eerste verdieping nemen we een kijkje in de belbuscentrale (3). "Belbussen worden ingezet in gebieden waar niet onmiddellijk een reguliere lijn voorzien is. De mensen kunnen voor hun verplaatsing naar hier bellen vanwaar wij een verbinding tussen hun vertrekplaats en hun bestemming binnen het belbusgebied of een opstapplaats van een frequente buslijn voorzien." De afdeling exploitatie ligt even verderop. "De mensen die hier zitten, ontfermen zich over de vele buslijnen. Zij zoeken onder meer naar omleidingswegen bij wegwerkzaamheden, zorgen voor aangepaste halteaccommodaties aan de ontelbare haltes en evalueren de lijnvoering om deze dan ook voortdurend te verbeteren."

Het gebouw is opgevat in een 'L' vorm. De Lijnwinkel, de dispatching, de afdeling exploitatie en afdeling financiën & administratie van de tweede verdieping zitten in het gedeelte aan het Martelarenplein. In het andere deel van de 'L', evenwijdig met de Tiensevest, zitten de personeelsdienst, de afdeling marketing en de dienst infrastructuur. Het was de bedoeling van de architect om het personeel zo veel mogelijk te betrekken bij de zaak waarvoor ze werken. "Vanuit heel deze gang hebben wij een zicht op het gebeuren onder ons waar de busperrons zich bevinden. We zitten dus alle dagen letterlijk bovenop ons werk", geeft Tom mee. De rare schermen voor de ramen aan de voorzijde van het gebouw zijn externe zonnewering (2). Als de zon laag staat, wordt die op deze manier buiten gehouden. Hier wou de architect verwijzen naar De Lijn in al zijn aspecten, vandaar de lange lijnen op de gevel. De houten constructie links in de gevel herbergt de grootste vergaderzaal in het gebouw met een symbolisch venster 'naar Leuven toe' (5). Het raampje dat tevens de 'i' van De Lijn vormt, ook aan dezelfde gevel van het gebouw, behoort tot het kantoor van de directeur op de tweede verdieping.

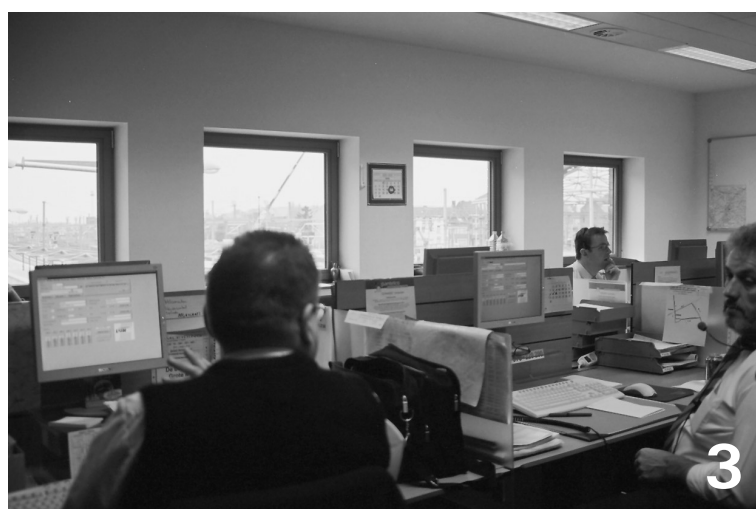
Vanuit de lange gang kan je de bijzondere dakconstructie of de *sheddaken* van naderbij bekijken. Zo zijn er zes kleine die het busstation overdekken en het grote sheddak overdekt de onderdoorgang naar de sporen en bijna het volledige deel van het gebouw langs het Martelarenplein. Dit enorme dak laat natuurlijk licht binnenvallen op de derde verdieping, waar de NMBS gehuisvest is, maar ook in de gangen van De Lijn en dit zelfs tot op de eerste verdieping omwille van de verschillende *vides* tussen de verdiepingen. Op de derde verdieping, waar het licht van de sheddaken niet komt, laten grote *bollen* in het plafond toch daglicht door (4). In de constructie van de kleine sheddaken kunnen duiven niet landen omdat er overal pinnetjes geplaatst zijn. "Als we dat niet gedaan hadden, dan was het hier al lang een duiventil geworden", meent Tom en we zijn hem dankbaar voor de pinnetjes. De perrons, of het *trekgat* zoals het in Leuven wordt genoemd, zijn nogal tochtig. Van in het begin is de ontwerper gewaarschuwd voor tocht, al heeft die misschien enkel met de Spaanse weersomstandigheden rekening gehouden. "Maar we kennen het probleem en we zijn dan ook bezig een project uit te werken om dit in de mate van het mogelijke op te lossen", weet Tom. De reden dat er geen banken staan voor de wachtenden is simpel: men wilde zo weinig mogelijk obstakels op de perrons voorzien. De banken zouden het in- en uitstappen van de bussen tijdens de spits enorm bemoeilijken. Maar in *het ei* kan je natuurlijk ook wachten en het is er nog verwarmd ook. Zolang je zo je bus maar niet mist!

1

2

3

5

4

Per aap door de Bondgenotenlaan

Conz is een Leuvense striptekenaar die in zijn debuutalbum *Toen ik nog baas van de wereld was* zijn jeugdige avonturen met vriend Martin beschrijft. Omdat ze elkaar leerden kennen in het stadspark en beiden hun kindertijd in Leuven doorbrachten, is de stad ongewild figuurlijk geworden in het verhaal. Wat Conz nog meer in zijn mars heeft, ging Veto hem zelf vragen.

Robin Broos

Veto: Je hebt getekend voor het inmiddels opgedoekte stripmagazine "Ink". Was het dan wel een goed idee om je werk te verzamelen en uit te geven?

(foto Pieter Baert)

Conz: «Ik kan niet spreken van een succes. Er zijn momenteel vijfhonderd exemplaren van mijn album verkocht. Dat is beter als de laatste "Ink" maar niet ongelofelijk goed. Toch mag je voor alternatievere strips niet op meer dan duizend exemplaren rekenen, al verdedig ik graag de stelling dat er een groot publiek is voor zulke strips. De mensen kennen ze gewoon niet en denken ook vaak "oh nee, een stripwinkel, daar gaan wij niet binnen".»

Prostitutie

Veto: Alternatieve strips worden hoofdzakelijk uitgegeven door kleine uitgeverijen. Zit daar nog toekomst in?

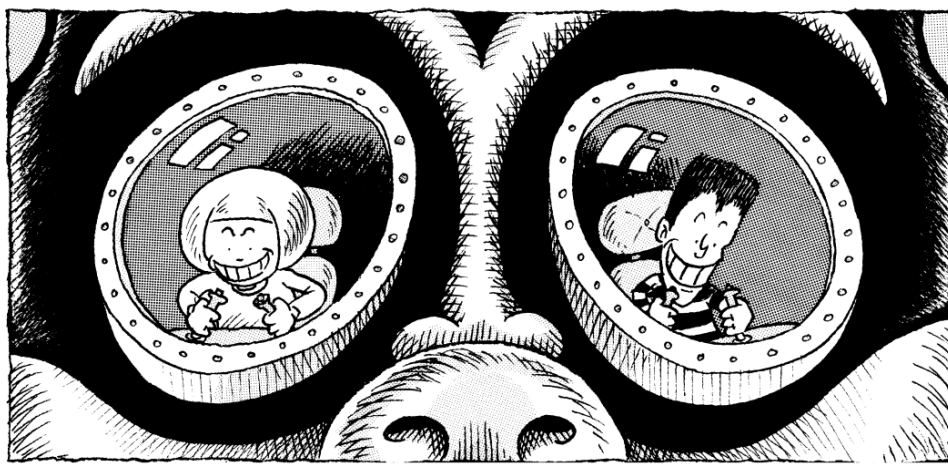
Conz: «Ik denk het niet. In Frankrijk zijn er bijvoorbeeld al enkele kleine uitgeverijen die groter geworden zijn omdat er daar ook een diverser publiek is. In België is het op dat vlak echt zielig. Grote uitgeverijen zijn vaak enkel geïnteresseerd in commerciële broel met oplages van twintigduizend exemplaren. Dingen die in de GB kunnen liggen.»

Veto: Kan je dan je brood verdienen met tekenen?

Conz: «Totaal niet, het is meer een veredelde hobby. Momenteel moet ik doppen maar af en toe doe ik illustratieopdrachten waar wel geld mee te verdienen valt. Voor het kookmagazine *Ambiance* maak ik de *gagstrip* "Op het scherp van het mes". Dat gaat dan bijvoorbeeld over een brok gehakt die in de clinch gaat met een ham. Ik heb ook al tekeningen gemaakt voor een trainingsboek van Honda en voor het boekje van HoeZo. Zulke opdrachten komen niet vaak, het is nog geen prostitutie.»

Veto: Je debuutalbum is semi-autobiografisch. Waar loopt de grens tussen echt en verzonnen?

Conz: «In het begin van het boek is alles

nog min of meer echt gebeurd maar in de loop van het verhaal is het meeste verzonnen. Het is waar dat ik mijn broek heb afgestoken in het stadspark. In het boekje staat er ook een redelijk correct plannetje van de buurt rond de Vlamingenstraat. Het is daar dat Martin en ik toen woonden.»

Veto: Een van jullie avonturen speelt zich af in een gebouw van de K.U.Leuven. Hebben jullie daar echt kattenkwaad uitgehaald?

Conz: «Wij speelden vroeger vaak aan die gebouwen in de Deberiotstraat, toen de Pieter de Somer Aula er nog niet stond. Op een dag zijn Martin en ik daar een voor een lege flesjes gaan stelen omdat we dachten dat we er statiegeld mee konden verdienen. Ik heb toen van de conciërge een klets in m'n gezicht gekregen waarna we zijn weggelopen. Die man riep ons nog na dat hij ons nooit meer wilde zien!»

Lama

Veto: Leuven is prominent aanwezig in je debuut. Toch is de setting niet altijd even waarheidsgetrouw?

Conz: «Eenzijds is dat luiheid, maar anderzijds hoort het een soort herinnering aan mijn kindertijd te zijn, dus mag ik het niet echt gaan documenteren. Zo zit er in de strip een fragment waar Martin en ik in een grote aap door de Bondgenotenlaan lopen, ook al lijken de huizen er totaal niet op. Wie Leuven kent zal sommige plaatsen wel herkennen, maar de stad speelt echt maar een bijrol en het is niet zo dat niet-

Leuvenaars niets aan de strip zouden hebben. Het is ook deels nostalgie, zoals de flamingo's en de lama in het park.»

Veto: Komt er een vervolg op dit album?

Conz: «Dat is niet de bedoeling, maar ik ben wel bezig aan een drieluik over een jongeman die zijn eerste grote jeugdliefde gaat opzoeken na verschillende jaren. Dat klinkt misschien een beetje *crap* en flauw, maar dat is het niet! Er komt overspel, zelfmoord, drama en prille romantiek in voor, maar het is deze keer zeker niet autobiografisch.»

"Het is waar dat ik mijn broek heb afgestoken"

Veto: Wie zijn je grote voorbeelden in de stripwereld?

Conz: «Ik heb grote bewondering voor Daniel Clowes omdat ik na het lezen van zijn albums doorhad dat je *sjieke* dingen kan doen op scenariogebied. Zijn tekeningen zijn nooit spectaculair, maar wel doeltreffend voor wat het nodig is. Een van zijn strips, *Ghostworld*, is ook verfilmd geweest. Chester Brown is ook heel goed. Bij die mensen zie je dat je op een hele andere manier verhalen kan vertellen dan de meesten gewoon zijn.»

"Toen ik nog baas van de wereld was" is uitgegeven door uitgeverij Oogachtend. Meer info: www.conz.tk

SPORT EN SPUYE: DE UNIVERSITAIRE WATERPOLOPLOEG

Bomaanslagen van op zeven meter

Als er gezweet moet worden, maken wij graag de borst nat. Een welgemikte plons in het chloorwater van het Universitair Sportcentrum, in de volksmond nog steeds sportkot, deed ons belanden tussen de spelers van de waterpoloploeg, het eerste in een reeks universitaire sportteams die wij bezoeken.

Herman Loos

Wijze woorden vielen zoals gewoonlijk op de *Veto*-redactie: "Is dat niet zo'n beetje handbal in het water?" Dat is het inderdaad een beetje, maar waterpolo is vooral een combinatie van zwemhouthouding, balbehandeling en watertechniek, aldus de bescheiden webstek van het team.

Zwemmen en water zijn altijd onze natuurlijke biotoop geweest, ballen herinneren we ons nog vaag van de speelplaats in de lagere school, maar daar konden we toen ook al geen, *euuh* bal mee aanvangen. Opgeteld leveren deze kwaliteiten een speler die overal aanwezig is, maar geen bal raakt. Een tamelijk waardeloze voddinvent, dus.

Bochtenwerk

We zijn niet de enige nieuwkomers vandaag. Trainers Stijn en Wouter zien tijdens de opwarming, een dikke kilometer zwemmen, onmiddellijk welk vlees ze in de kuip hebben. Samen met Christophe, de trainer van de universitaire zwemploeg en eveneens onervaren in deze sport, worden we toch bij de echte competitie spelers ingedeeld. Deze groep bestaat uit een dikke tien man en welgeteld één jongedame.

Het eerste half uur zien we geen bal in het bad, maar trekken we sprintjes en doen een poging de *pedalo-beweging*, een vermoeiende manier van watertrappelen, onder de knie te krijgen. Voorlopig houden we het hoofd boven water, maar dat is blijkbaar niet voldoende. Onze medespelers

springen met het grootste gemak bijna tot de knieën uit het water, zonder afstoten. We vermoeden dat de waterwandelaar Jezus een degelijk speler zou zijn.

Wanneer de ballen in het spel gebracht worden, begint voor ons de lijdensweg. Een simpel pasje naar de medespeler lukt nog net. Zwemmen met bal is al een beetje moeilijker, vooral omdat ons bochtenwerk miserabel is. We merken stilaan dat waterpolo een enorm vermoeiende sport is. Daarnaast is het ook een zeer sadistische sport, bewijze de volgende oefening, bedacht door een of ander ziek trainershoofd.

"We gaan van op zeven meter naar elkanders hoofd gooien. Eerst twee keer dreigen, daarna een shot," roept trainer Stijn. Meteen voegt hij er nog enkele handige tips aan toe om harder en preciezer te gooien. We kunnen ternauwernood enkele bomaanslagen ontwijken. Als we zelf even later de goal in mogen, vliegen de ballen ons om de oren. Het bijna precisieschot van één van de spelers spat zo hard op de deklat uiteen dat de goal ei zo na in het water kantelt. Met deze mannen valt in het ballenkraam op de voor wat te verdienen.

Modderfiguur

Normaal wordt er altijd een wedstrijdje gespeeld tijdens het trainingsgedeelte, maar vandaag is het aandeel beginnelingen zo groot dat er gewoon op aanvalssituaties en -patronen wordt geoefend. We hebben er geen flauw idee van of waterpolo een contactsport is, maar hebben wel ooit spelers na een wedstrijd vol schrammen en blauwe plekken uit het water zien stappen. "Het is niet de bedoeling, maar soms wordt er onder water wel vuil gespeeld," volgens ervaren speler Bruno. "Het vervelendst zijn mensen die voortdurend aan uw zwembroek trekken."

Aan deze spelletjes wordt op training echter niet gedaan. De enkele keren dat wij de bal fatsoenlijk kunnen vastpakken, weten we immers vlotweg de verdediging te verschalken en te scoren. Twee op vijf, daarmee slaan we net

geen modderfiguur. Toch willen we ook weten hoe het er tijdens competities aan toegaat. Hoe goed moeten we deze ploeg inschatten?

"Op het Vlaams universitair kampioenschap zijn we derde geëindigd. Dat betekent dat we niet naar de nationale finale mogen, waar de Vlaamse kampioen naar goede gewoonte de Waalse zal afmaken," vertelt Bruno. "Er zijn normaal dertien spelers in een team. Er zijn zes veldspelers

We vermoeden dat Jezus een degelijke speler zou zijn

in het zwembad en een keeper en er wordt voortdurend gewisseld. Een wedstrijd duurt vier maal zeven minuten, maar de klok wordt voortdurend stilgelegd bij overtredingen en dergelijke. Eigenlijk duurt het dus veel langer. De echte toppers spelen niet aan onze unief, wij zijn al blij dat we elk jaar voldoende goede spelers vinden om deel te nemen."

Na de training wil doctoraatsstudent Tom weten of we waterpolo nog steeds een *pussysport* vinden. Nee, helemaal niet. We vonden het zelfs plezierig genoeg om zeker nog eens terug te komen. Tenminste, als ons broze lichaam het toelaat, we hebben immers nog twee dagen met een stijve werpschouder rondgelopen. Alleen al de gedachte dat een aantal spelers vlak na deze training naar Kessel-Lo *crossen* om met de Leuvense ploeg te gaan trainen, doet bij ons de vermoeidheid toeslaan.

www.kuleuven.ac.be/sport/sportaanbod/ploegsport/waterpolo

(foto Kobe Van Isterbeek)

Dromen blijven dromen

Voor de derde keer organiseert de afdeling Nederlandse Literatuur en Volkskunde van de K.U.Leuven een zesdelige lezingenreeks in samenwerking met het Cultuurcentrum en de Openbare bibliotheek van de stad Leuven. Het thema van dit jaar is utopie in de Nederlandse literatuur van de Middeleeuwen tot vandaag. Tijdens de eerste lezing staan de (anti-)utopische dromen van Peter Verhelst centraal.

Anne Ruetten

"Het is de zon, wordt overal gefluisterd, de schuld van de gestoorde zon die te onpas in een paarse lamp verdampt. In Amsterdam hangt iemand een granaat als een hart in een auto." Utopie is niet alleen maar het ideale of de perfecte situatie. Sinds Thomas Moore is het vooral een verlangen van een persoon om een bestaande situatie te veranderen. Helaas met het besef dat het gedroomde ideaal niet te verwezenlijken is. Je blijft hangen in een tweestrijd van hoop en wanhoop.

Deze moeilijke definitie van utopie wordt o.a. duidelijk in een politieke en ideologische lezing van de gedichten van Verhelst. In de bovengeciteerde verzen uit de bundel *Verhemelte* (1996) grijpt hij terug naar de Griekse knaap Ikarus. Die streefde ernaar boven de wolken uit te vliegen naar de zon. Toen hij haar te dicht naderde, verbrandden zijn zelfgemaakte vleugels. Verhelst knoopt er een politieke dimensie aan vast. Ikarus, nu een anarchistische zelfmoordterrorist, neemt de vorm aan van een bomauto en blaast op die manier zichzelf en de stad Amsterdam op. De bedoeling van de aanslag: het collectieve, statische, ideologische systeem doorbreken, en alle spanningen doen verdwijnen. Dit is de extatische kant van de utopiegedachte. Aan de andere kant weerspiegelt de bomaanslag ook de wanhopige zijde van de medaille. De realisatie van het verlangen door middel van een aanslag is fout, en zorgt juist voor een anti-utopie: bloed, gruwel en chaos. De vergelijking met de bomauto lijkt dus de ambiguïteit van wat een utopie is goed weer te geven.

Utopie is door de complexiteit van het begrip geen gemakkelijk thema. Het is niet eenvoudig om de dualiteit op een bevattelijke en aangename manier aan een publiek over te brengen. Het bleek dus ook een utopische gedachte te zijn om een levendige en goed te volgen lezing bij te kunnen wonen. De tekst van de lezing, die wel goed opgesteld was en ook heel interessant had kunnen zijn, werd droogjes voorgelezen. Na enkele fragmenten-besprekingen raakten we de draad kwijt. We hielden toch vol tot het bittere einde, maar hopen dat de presentaties van de komende lezingen iets enthousiaster zullen verlopen.

In de volgende lezingen gaan de medewerkers van de Nederlandse Literatuurafdeling ook weer op zoek naar sporen van het utopische in de Middelnederlandse literatuur en in streekromans. In de romans van Eric de Kuyper wordt nader ingegaan op welke manier het kinderspel een utopie is. De 17e eeuw wordt natuurlijk niet vergeten. Deze dinsdag kunnen we meedrijven met de dromen en idealen van welvarende Hollanders uit de Gouden Eeuw.

De lezingenreeks loopt nog tot en met 22 maart, telkens op dinsdagavond vanaf 20u30 in het Literair Café Henri Vandeveld, Openbare Bibliotheek, Rijksschoolstraat 4, Leuven.

Seks! en een beetje drugs en muziek

Naar jaarlijkse gewoonte nemen een aantal studenten uit de archeologische kring Alfa een tentoonstelling onder hun vleugels. Het onderwerp varieert altijd en is gekozen door de studenten. Meestal levert dat kleine exposities met enkele pareltjes op. Zo ook nu, in de tentoonstelling 'Sex, drugs en rock-'n-roll in de Oudheid'.

Hanne Vermeiren

De tentoonstelling van dit jaar werd mee ondersteund door professor Provoost, die de studenten grappend de enige mogelijke keuze voor dit onderwerp noemen. In zijn inleidende lezing had hij het over orgiastische culten, muzische kunsten, bedwelming en seks ("natuurlijk moeten we hiermee eindigen"). Hij leidde ons telkens door Mesopotamië, Egypte, de Griekse wereld en Rome.

Van tempelprostitutie over Dionysos tot Orpheus, symbool voor macht van de muziek. Veel geluidsopnames uit die tijd zijn er natuurlijk niet, maar Provoost had toch enkele voorbeelden gevonden hoe het mogelijk zou geklonken hebben, een stukje experimentele archeologie. Het klonk ons nog niet heel swingend in de oren.

Onder de hoofding van 'bedwelming', het drugs-gedeelte, hadden de studenten hun hand weten leggen op een zeer bijzondere kruik, vervaardigd en teruggevonden in Tienen. Deze kruik, een kookpot

eigenlijk, bevat een verborgen kanaal, uitmondend in een slangenmuil. In de Mithrascultus zou gekookt geweest zijn in deze pot, waardoor bedwelvende gassen de ruimte vulden.

Seks dan, waar we natuurlijk om uitsluitend wetenschappelijke redenen in geïnteresseerd zijn. Ook hierbij hebben de studenten enkele mooie stukken kunnen vinden, zoals de schaal met masturberende jongen uit Griekenland, iets wat anders in de archieven van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis blijft steken. De KMGK heeft echter de studenten het vertrouwen geschonken en het schaalte laten uitstellen. Voor jou lijkt het misschien gewoon een obscene stuk aardewerk, voor archeologen is het van onschatbare waarde.

Slangenmuil

De tentoonstelling is opgesteld in de galerij en op de eerste verdieping van de Universiteitsbibliotheek. Beneden is het 'educatieve' gedeelte: hier hangen kopieën van voorwerpen uit de besproken tijden, waarvan sommigen ook boven te bewonderen zijn. Ook de Tiense kookpot is hier te bewonderen, al was de die slangenmuil niet meteen vindbaar. Ter vergelijking worden hier ook enkele Indiase beelden gegeven uit die periode: de Kamasutra. Zoals prof. Provoost ons waarschuwde zijn die niet vatbaar voor experimentele archeologie.

Boven staan vier kijkkasten opgesteld, één voor elke periode. Hierin komen de beeldjes uit de lezing terug. Ze zijn elk

voorzien van heel korte uitleg, die soms volstaat om het voorwerp op de juiste manier te bekijken. De tentoonstelling is ook dit jaar erg beperkt, maar een aantal topstukken maakt het het wel de moeite waard om eens te gaan kijken. We raden je aan om eerst de galerij te bekijken, dan heb je een inleiding gehad en weet je beter waaraan je je boven kan verwachten.

De tentoonstelling loopt nog tot 30 maart in de Universiteitsbibliotheek. De toegang is gratis. Ter plaatse wordt een veelgeprezen catalogoog aangeboden voor 10 euro.

(foto Kristof Persoons)

FOTOGRAFE MALOU SWINNEN INTRIGEERT EN COMBINEERT

Negertje versus blanke slavin

Met een flinke schop onder de kont, een hoopje 'eminenties' en de opening van de bijzondere fototentoonstelling *Cet obscur objet...* van Malou Swinnen, werd donderdag in het museum Vanderkelen-Mertens de aftrap gegeven voor Kulturama, het cultuurfestival waarover Tobback al enkele weken in de reclameblokken van de nationale radiostations gromt.

Clara Vanmuysen

"De rector heeft ons beloofd dat hij de kever zal omdraaien als de universiteit 600 jaar bestaat, maar tot dan kan je hem enkel met de hoogwerker gaan bekijken, zoals dit weekend tijdens Kulturama," opent cultuurschepen Denise Vandevort de avond in het museum Vanderkelen-Mertens. Het stadsmuseum heeft voor de gelegenheid de eigen collectie vanonder het stof gehaald en wil met de tentoonstelling *In de steigers* tonen welke schatten er in haar depot zitten. Tussen de verzamelde oude kunst is er één gang van het museum met foto's getooid, het werk van Malou Swinnen. Zij toont in *Cet obscur objet...* zeven keer een zwart model, getooid met een kunstvoorwerp uit de collectie van het museum.

Puntneusbaardmankruik

Onder de voorwerpen die de zwarte modellen dragen herkennen we het 'Cruydt-boek' van Dodoens, waarvan het museum een 17e-eeuwse versie bezit. Andere opvallende voorwerpen zijn een gothische sleutel, een waaier en een 18e-eeuwse pendule en een puntneusbaardmankruik, een typisch gebruiksgoed van de stedelingen.

Veto: Waarop baseerde u de selectie van de zeven voorwerpen?

Malou Swinnen: «Vanuit het museum kwam de vraag om een andere kijk te geven op de objecten van het museum. Ze hadden al een vijftigtal objecten geselecteerd, waaruit ik mijn keuze kon maken. Ik koos hieruit kleine objecten, die als attribuut kunnen dienen en die een sterke symbolische waarde hebben. Het portret, het gelaat en de blik staan steeds centraal in mijn werk maar hier heb ik de modellen gevraagd de ogen te sluiten, zodat de toeschouwer buitengesloten wordt en het object de aandacht krijgt die het verdient.»

Schoenen

Veto: Bij de tentoonstelling hoort ook een boek, waarin zeven 'geleerde' vrouwen een tekst schrijven bij de zeven portretten en voorwerpen.

Swinnen: «Ik koos in de eerste plaats voor vrouwen omdat ze een bijzondere relatie hebben met het object. Wij hebben altijd een handtas bij en dragen schoenen die bij onze kleren passen.»

Veto: U werkte enkel met zwarte Afrikaanse modellen voor deze fotoreeks.

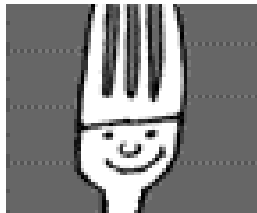
Swinnen: «Ik ben vertrokken van het schilderij 'De neger en ik', dat hier in het museum hangt. Het toont een zwart jongetje en een blank meisje, het jongetje zou geadopteerd zijn door een rijke Leuvense familie. Mijn interesse gaat vooral uit naar de huid, hier de

zwarte huid, die als menselijk oppervlak dient. Ik wil door de klassieke Westerse voorwerpen en de Afrikaanse modellen een cross-over maken tussen beide culturen, of net een clash.»

De tentoonstelling *Cet obscur objet...* van Malou Swinnen loopt nog tot 17 april in het stedelijk museum Vanderkelen-Mertens. Het begeleidende boek met foto's van Malou Swinnen en teksten van o.a. Prof. Barbara Baert en prof. Katlijne Van der Stighelen is te verkrijgen in het museum. Info op www.leuven.be/museumsite.

(foto Dimitri Eynikel)

Menu van de week in Alma 1-2-3 22 - 25 febr. 2005

A1 = alleen Alma 1 **A2** = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3 = vegetarisch

(advertentie)

dinsdag

Ajuinsoep	0,50
Gehakte steak met witte kool	2,30
Vegetarische groentenuggets met Baskische piperade 	3,05
Spaghetti Bolognaise A3	2,30/2,70
Koninginnenhapje	3,05
Rumsteak	3,95
ALMA EUROPEES	
Estland: Gehaktballetjes in rode bietensaus	2,70
Ierland: Lamsvlees met kruizemunt A3	4,30
Griekenland: Souflaki met lookslaatje A1+2	4,30

woensdag

Tomatensoep met kip	0,50
Kleurrijke groentepizza 	3,90
Lasagne al forno	3,95
Spaghetti Bolognaise	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+2	3,40
Rumsteak A3	3,95
ALMA EUROPEES	
Slovenië: Gevuld varkensvlees met geitenkaas	3,05
Ierland: Lamsvlees met kruizemunt A1+2	4,30
Griekenland: Souflaki met lookslaatje A3	4,30

donderdag

Erwtensoup	0,50
Kippenbout met appel-ananasmoes	2,30
Bladerdeegzette met geitenkaasmousse en slaatje 	3,95
Zalmkroket met Normandische saus en prinsessenboontjes	3,40
Koninginnenhapje A1+2	3,05
Rumsteak	3,95
ALMA EUROPEES	
Estland: Gehaktballetjes in rode bietensaus A3	2,70
Slovenië: Gevuld varkensvlees met geitenkaas A1	3,05
Ierland: Lamsvlees met kruizemunt A3	4,30
Griekenland: Souflaki met lookslaatje A1+2	4,30

vrijdag

Tomatensoep	0,50
Vleeskroket met Griekse kampernoelies A2+3	2,30
Granenburger met spinazie 	3,40
Kipfilet met bieslooksous en wortelpuree	3,40
Spaghetti Bolognaise A1	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+2	3,40
Koninginnenhapje A3	3,05
Rumsteak A3	3,95

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Promoties:

!! PII laptop IBM 225 € !! !! 20" scherm EIZO 150 € !!

Kijk op www.recupc.be

voor het volledige aanbod van

schermen, pc's, laptops, onderdelen

Recupc VZW Oude Diestesteeuweg 3 3010 Kessel-lo

info@recupc.be

Tel 016/25.91.03

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigndeerde artikelen

K.U. Leuven boetiek

Oude Markt 13

B-3000 Leuven

open op weekdagen van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.

tel. +32 (0)16 32 40 16

(advertentie)

de kringwinkel

SPIT

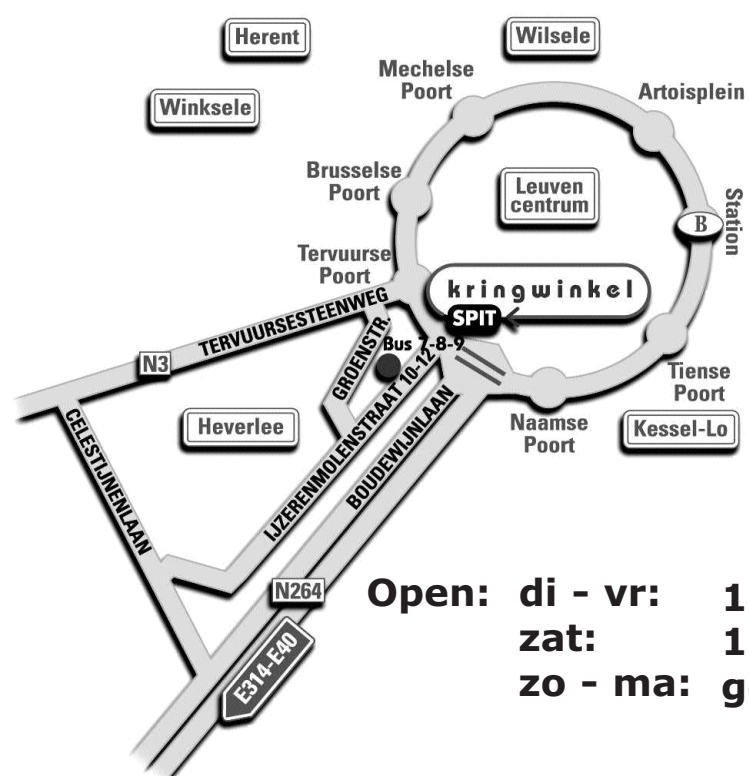
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen,
huisraad, boeken, platen, cd's
en pakken snuisterijen...

De kringwinkel SPIT:

IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee

Tel. 016 65 29 57 - web: www.spit.be

Open: di - vr: 10-18u
zat: 10-17u
zo - ma: gesloten

(advertentie)

COLOFON

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 14
21 februari 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Katleen Gabriëls, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

Verantwoordelijke uitgever:
Wim Gemoets

Medewerkers:
Shiva Afshoon, Pieter Baert, Joris Beckers, Robin Broos, Debby Brunaut, Ben Deboeck, Laurens De Koster, Bram Delen, Dries De Smet, Dimitri Eynikel, Katleen Gabriëls, Wim Gemoets, Sander Happaerts, Stijn Jodts, Christophe Ketels, Kristof Persoons, Anne Ruetten, Tom Van Breusegem, Gijs Van Gassen, Kobe van Itterbeek, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

Cartoons:
Hijs & Sh3L14C

DTP:
Robin Broos, Ben Deboeck, Wim Gemoets, Anne Ruetten, Gijs Van Gassen & Clara Vanmuysen.

Eindredactie:
Katleen Gabriëls & Gijs Van Gassen

Internet:
www.veto.be
www.photoblog.be/veto

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen:
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, reclame, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

AGENDA & AD VALVAS

Ekonomika

• 21/02 Lustrumweek 75 jaar Ekonomika t.e.m. 24 februari. • 22/02 75-vaten td (Lido). • 23/02 Smartlappen (Alma2).

Letteren

• 21/02 om 20u: Fak feestweek: beursavond (Fak). • 22/02 om 20u: Fak feestweek: Provinciezuij en Top 100 (Fak). • 23/02 om 20u: Duvel aan 1 euro. • 24/02 om 20u: Fak feestweek: Karaoke (Fak). • 25/02 om 20u: Fak feestweek: Pyjama party.

Medica

• 23/02 om 22u: Halftime-td (Albatros).

Pedagogische kring

• 24/02 om 22u: Woeps-td (Blauwe kater).

Politika

• 21/02 Film 'Girl with a pearl earring'. • 28/02 Cantus.

Scientica

• 24/02 I know what you did last party (Lido).

VRG

• 22/02 om 20u30: Interfacultair welsprekendheidstornooi met als jury o.a. Yves Desmet (*De Morgen*), Luk Van der Kelen (*HLN*), Robin Ibens (Expeditie Robinson) en decaan prof. Frans Vaninstendael (PDS), toeg. 3,5 euro. • 23/02 Halftime-td (Lido).

MAANDAG

DEBAT Blauwe maandag met Pierre Chevalier, in Notre-Dame, toeg. gratis, org. LVSU-Leuven.

DINSDAG

20u LEZING 'Het Bronstijd grafveld van

Waardamme-Vijvers' door Frederik Demeyere, in MSI 00.14, org. Alfa.

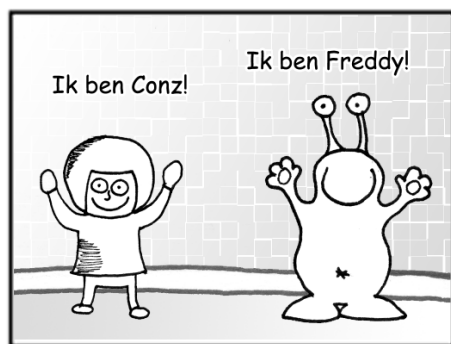
20u30 DEBAT Kopstukkendebat met Pieter De Crem, Bruno Tobback, Stef Goris en Gerolf Annemans (Aula Max Weber), toeg. 2,5 euro, org. CDS.

Radio Scorpio 106 FM

• De vrije tribune kan bezorgd worden op het redactiesecretariaat in de 's-Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 14u binnen zijn, liefst via e-mail veto@veto.be.
• De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.
• Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.
• De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigndeerde artikelen

K.U. Leuven boetiek
Oude Markt 13
B-3000 Leuven
open op weekdagen van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.
tel. +32 (0)16 32 40 16

(advertentie)

Cultuurkalender

Muziek

Vrijdag 25/02: STUK, Naamsestraat 96
Eferklang+Silur, 20u30

Theater

Dinsdag 22/02 woensdag 23/02: STUK, Naamsestraat 96
TG Monk: Fast, 20u30
Maandag 28/02: STUK, Naamsestraat 96
De Roovers: De wilde eend, 20u30

Dans

Dinsdag 22/02 en woensdag 23/02: STUK, Naamsestraat 96
Embodied + It's a small world, 20u30

Expo

31/01 tot 12/03: Kunstacademie De Lei, Dirk Boutslaan 60-62
Mozart Klimt naar Hundertwasser, ma-vr 9-20u, za 9-17u
17/02 tot 17/04: stedelijk museum Vanderkelen-Mertens
Malou Swinnen: Cet obscur objet..., di-za 10-17u, zo 14-17u
25/01 tot 28/03: Expo Vandevelde, Tweebronnen, Diestsestraat 49
Steven Massart, 9u-sluiting bibliotheek
28/01 tot 21/02: STUK, Naamsestraat 96
Bart Stolle: Low Fixed Media Sow, ma-vr 11u-18u, zo 14-17u

Comedy

Maandag 21/02: Wagenhuys, Brusselse straat 63
Lunatic Comedy Club, deuren 20u

Heb je nog een culturele uitspatting aan te kondigen, mail dan naar cultuuragenda@veto.be

VORIGE OPGAVE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	L	E	T		H	E	I	D	E	N
2	B	I	S	M	U	T		E	R	A
3	K	L	U	N	G	E	L		E	S
4		A	N		O	R	E	N		P
5	K	N	A	P		S	U	I	T	E
6	I	D	M	A	R		S	T	I	L
7	T		I	L	I	A		R	M	
8	S	M		M	O	R	T	I	E	R
9	C	I	A		O	T	T	E	R	S
10	H	E	M	E	L	S		T	S	S

“Ik wil nu één ding doen en voor de rest niets”

“Ja,” antwoordt Stef Kamil Carlens op de vraag of hij tevreden is met zijn nieuw album. En terecht. Drie jaar na *Life = a Sexy Sanctuary* is Zita Swoon *hot hotter hottest* met het warme *A Song About a Girls*. Afgelopen dinsdag werd de groep nog beloond met een Zamu-award. Twee dagen eerder lieten Carlens en band hun beste kant zien én horen aan een Leuvens publiek, dankzij Het Depot. In de coulissen van zaal Eden was nog even tijd voor een interview.

Katleen Gabriëls

De extraverte kant die Stef Kamil Carlens toont in zijn muziek en tijdens optredens, houdt hij tijdens interviews voor zich. Carlens is geen man van vlotte woorden. Maar ach, zolang hij zijn wereld via muziek doorgeeft en grootse albums blijft maken, is het voor ons allang goed.

Veto: *Op de nieuwe cd A Song about a Girls graaf je diep in je ziel. Had je dat meer intimistische en minder discoachtige nodig om verder te kunnen, als een soort van rustpunt?*

Stef Kamil Carlens: «Ik heb nooit de indruk gehad dat we alleen maar disco gemaakt hebben op de vorige platen. Er staan misschien wel één of twee meer speelse nummerkes op, maar de rest waren songs die even goed op deze plaat hadden kunnen staan. Maar deze plaat is inderdaad wel intimistischer (*denkt*). Ik had zin in heel open arrangementen. We hebben altijd zo gewerkt dat iedereen gewoon zijn ding deed en op het einde puzzelden we een geheel uit alle informatie. Ik had nu zin om dat op voorhand meer te sturen zodanig dat er, inderdaad, meer rust en balans was in het geheel van de plaat.»

Veto: *In hoeverre is dit album nog Zita Swoon en niet gewoon Stef Kamil Carlens? Je staat bijvoorbeeld alleen op de cd-hoes.*

Carlens: «In grote mate. Zita Swoon is mijn groep en dat is hij altijd geweest. Ik sta alleen op de hoes, maar de muziek is echt wel samen gemaakt. Ik heb misschien iets meer gestuurd dan ervoor, maar het is toch wel een groepsplaat.»

Veto: *Ben je tevreden over het album?*

“België is goed genoeg, maar niet genoeg”

Carlens: «Ja. (*stilt*) Ja, echt waar. Ik ben eigenlijk niet zo snel tevreden. Ik hoor hier en daar wel wat rare dingen, maar dat is eerder mixgewijs. Dat het gefluit van vogels en zo erop staan, mocht op vroegere platen ook al. Dat is gewoon een manier van opnemen. Je kan in een geluidsdichte ruimte gaan staan en zorgen dat er geen enkel ander bijgeluid is. Ik had geen zin om mijn studio helemaal

vol te bouwen met panelen. Zulke bijgeluiden zijn soms charmant en soms storend. Over het algemeen vind ik ze eerder de sfeer helpen. Tenzij iemand natuurlijk met een drillboor naast je huis begint.»

Wapenfeit

Veto: *Axelle Red zingt mee op de cd tijdens het nummer “De quoi a besoin de l’amour”. Wie staat er zo nog op je verlanglijstje om mee te zingen?*

Carlens: «Ik heb niet echt een verlanglijstje. De groep is redelijk sterk veranderd en ik ben heel blij met de huidige bezetting. Ik zou dus eigenlijk graag eens met deze groep een plaat maken. Met de dames en met Bart (*van Lierde, kg*), die er nu live bij is, maar nog niet tijdens de opnames, en met Joris (*Caluwaert, kg*), de nieuwe pianist.»

«Ik wilde voor deze plaat met Gavin Friday iets doen; misschien bel ik hem ooit wel eens. Dat is iemand uit een ver verleden, maar het is wel *nen hele goeie*. Die is eind jaren zeventig in de New Wave begonnen met zijn groep The Virgin Prunes en later is hij solo gegaan. Dat is echt fantastisch. Zijn laatste wapenfeit was het produceren van een plaat van Naomi Campbell. Die plaat is uitgekomen, maar die was zo slecht dat er nooit echt veel mee gedaan is (*lacht*).»

Veto: *Hoe zit het met succes in het buitenland?*

Carlens: «Dat valt wel mee. De plaat komt uit in acht landen. Ze is nu uit in België, Nederland, Griekenland en Portugal. Ik weet eigenlijk niet juist wat de verkoopcijfers zijn; ze is nog maar drieëneenhalve maand uit. We touren ook in het buitenland. We zijn in Italië geweest, en binnenkort spelen we in Bonn en Parijs. In mei komt de plaat uit in Duitsland en dan spelen we er drie shows omwille van de release, en in september doen we er nog een tour. We gaan ook in Frankrijk touren. Ik vind België wel goed genoeg, maar niet genoeg (*denkt*). We touren nu al tien jaar. Bij elke plaat doen we een tour door Europa, en de ene is al wat beter dan de andere.»

Veto: *Je bent ook plastisch kunstenaar. Primeert muziek op je kunstprojecten?*

Carlens: «Nu zijn we veel aan het spelen en dan doe ik weinig of niets met dat plastisch werk. Vroeger deed ik dat de hele tijd door elkaar. Ik heb de laatste jaren zo hard gewerkt, het ene project na het andere. Een theaterstuk, een film... Ik ben het echt beu. Ik heb nu zin om gewoon één ding te doen en voor de rest niets. En als ik zeg niets doen, bedoel ik ook echt niets doen (*lacht*).»

Subsidies

Veto: *Jullie krijgen subsidies van de Vlaamse overheid. Krijgen de meeste Vlaamse pop- of rockbands die?*

Carlens: «Neen (*lacht*). Iedereen kan die subsidies wel aanvragen. Vroeger, vier à vijf jaar geleden, waren we cultureel ambassadeur, maar dat bestaat niet meer. Toen moesten we ook een dossier indienen, maar dat was eenmalig en voor één jaar. Het waren ook redelijk lage bedragen. Nu zijn we een erkend muzikensemble, zoals een klassiek ensemble dat zou zijn.»

Veto: *Op de cd staat “supported by the Flemish government”. Wat houdt dat concreet in?*

Carlens: «Onze structuur is gesubsidieerd, dat wil zeggen niet de groep zelf of de opname van de plaat, maar wel *het bureau* en de mensen die de groep leiden — de ruggengraat eigenlijk. Voor de rest, de muzikanten en zo, moeten we zien dat we zelf genoeg inkomsten hebben om ervan te leven.»

«Er zijn heel veel culturele instanties en gezelschappen die gesubsidieerd worden, maar bij ons valt dat op, omdat dat in de popmuziek ongebruikelijk is. Volgens mij worden enkel Das Pop en wij gesubsidieerd. Maar iedereen kan dat aanvragen. Wij hebben geen speciaal plaatsje; we hebben gewoon die aanvraag ingediend. Het is ook heel veel werk om dat aan te vragen. Je moet elk jaar een dossier inleveren met wat je wil doen, samen met een verantwoordingsdossier. Dus dat is echt veel werk. En er wordt naar gekeken: elke cent die je uitgeeft, wordt gecheckt. Dat is een

boekhouding die in orde moet zijn. Ik denk dat het feit dat het zoveel tijd opsloort, één van de redenen is waarom heel veel groepen dat niet doen. Bij vele muzikanten is dat ook een klik die ze niet kunnen maken: een boekhouding bijhouden die klopt, dat is niet evident.»

Wautersen

Veto: *Zou je je muziek gebruiken om mensen te sensibiliseren of om je politiek te profileren?*

Carlens: «Ja, waarom niet? Dat lijkt me wel goed. Je moet je wel afvragen in welke mate je dat kan met muziek of met gelijk welke kunst. Je zou het wel kunnen proberen en dat wordt constant gedaan. Er is heel veel geëngageerd theater en zo. In muziek is dat misschien iets minder. Als Axelle Red bijvoorbeeld een nummer “Manhattan-Kaboul” schrijft, dan is dat op zich niet echt politiek geladen, maar ik denk wel dat dat toch iets doet.

Ik denk niet dat je echt een zwaar politiek statement... (*snel*) Er zijn mensen die dat gedaan hebben. Billy Bragg, een Engelse zanger, heeft in de jaren tachtig, op het hoogtepunt van het Thatcher-regime, heel politieke songs gemaakt en die had echt wel invloed, denk ik. Maar ik zie mezelf dat niet doen. Ik weet ook niet of iemand die dat zou doen dezelfde invloed zal hebben als bijvoorbeeld *nen Billy Bragg*. De UK is een heel ander land qua muziek en bij ons relativeren de mensen ook veel meer. Maar ik denk dat dat zeker kan. Weet je, als er bijvoorbeeld een ramp gebeurt zoals die tsunami waarbij alle Vlaamse Koen Wautersen zich samenzetten om een nummer op te nemen om geld bijeen te brengen, dan denk ik “ja oké, dat doet het ‘m wel”. Zelf heb ik niet meegedaan aan dat benefietnummer. Dat was ook een hele andere sfeer; de meer populaire groepen.»

Veto: *Piet Goddaer en Joost Zweegers hebben ook meegewerkt.*

Carlens: «Ah. Zie, ik ben er niet voor gevraagd. Mocht ik ervoor gevraagd zijn, zou ik het zeker doen. (*denkt*) Tja, zulke dingen, *that's what matters*. Er is geld nodig, dus we doen iets en of het nummer goed is, daar kan je over discussiëren. Dat is misschien niet echt politiek, maar dat is wel engagement. En misschien zou dat wat meer mogen gebeuren, maar ja.»

Babysits

Veto: *Het is opvallend dat er heel wat jonge vaders onder de Vlaamse muzikanten zijn. Daan, Axl Peleman, jij... Praten jullie daar backstage samen over?*

Carlens: «Natuurlijk! Dat is normaal. Zo een kindje pakt enorm veel plaats in in je leven.»

Veto: *Heeft het vaderschap een grote impact op je gehad?*

Carlens: «Ja. Je uurroosters veranderen (*lacht*). Nu valt dat nog mee, want die van mij is nog heel klein. Maar van zodra die naar school moet... De meisjes in de groep hebben al iets oudere kinderen en die moeten om zeven uur in bed en zo.»

Veto: *Heeft het feit dat je vader bent je ook muzikaal veranderd?*

Carlens: «Ik ben nog niet zo lang vader. Mijn zoon is tweeënhalve jaar. Maar ik voel dat het me wel veranderd heeft, ja. In het begin dacht ik: “ik ga nu ineens een heel grote verandering ondergaan,” maar dat was niet. Dat komt heel geleidelijk. Maar de rock ‘n roll is niet over, want af en toe zijn er babysits, gelukkig (*lacht*).»

Veto: *Schuilt er een klein muzikantje in hem?*

Carlens: «Hmm, hij heeft vooral al heel veel instrumenten kapotgemaakt (*lacht*).»

(foto's Katleen Gabriëls)

